

Cansuyu

Gabze Hapishanesi Kadın Özgür Tutuklular
Ayık Siyaseti Yarım Dergisi
30 mart 2006 Özel Sayı

İÇİNDEKİLER

- 3-4 - Sosyalizmi mutlak
Kurucumuz
5-6 - Vatan için Atıldılar
En Öne
7-8 - Umut Hepimizde
9-10 - Mahir'in Adanları
11-18 - Ontarla Büyüdük,
Ontarla Büyüttük
19-20 - Adalı olduk
21-22 - Güneşe kavuşmak
23-28 - Biz Hiç Ayrılmadık
29-30 - Gökse'ye
31-32 - Umuldu Yolunda Halay
Halay Yüzyar Bisimiler
33-34 - Gökyüzü Yıldızlarla Dolu
35-36 - Seni Tanımak
37-38 - mucize Değil Çaresizlik
39-40 - Güneş Rengini Aldılar
41-45 - Sessiz ve içten
Gölümsemesi ile
Veda Et ki
47-50 - Repitolarım Sizi
Sok Özledim
51-52 - Bahar ve Umut
53-60 - Kanta Yarılan Tarih

CANSUYU

Aylık siyasi Dergi

Sahibi: Kadın Özgür

Tutsaklar

Yer : Gebze Hapishanesi

Tarih-Sayı: 30 Mart 2006

Özel Sayı

Merhaba,

Tüm halkımızı, yoldaşlarımızı büyük
dilemizi Kızıldereli'nin çarkusu,
Sabolar'ın inancıyla sınırlı
kucaklıyoruz.

Yine mart günlerindediz. Her
mart bize Kızıldereli'yi yapar-
tır. Her 30 mart mahirlerin
sesini ulaştırır.

Mahirler'den Sabolar'a, Sabolar-
dan Fidanter'a umut bayrak bay-
rak dalgalarını güzel ölkemizde.

Fehitlerimiz kuruntuların, ni-
sancılarla parçalanın, bir de bir
kemik kalmış bedenleri gitmez
gözümüz önünde hiçbir zaman.
Bir de son gülüşleri ölümün so-
ğukluğunu eriten son gülüşleridir.
Batalere güvenleri, zafere inanmaları.

Fehitlerimiz... Onlar can par-
çalarıdır. Onlar geleceğimizi. "Ge-
nizi olmayan geleceğini kuramaz."
bitiriciyle yazatıyoruz fehitlerimiz.
Geleceğimizi onların son gülüşleri
üzere kuruyoruz.

Tarihimiz dünümüz, bugünümüz,
yarınımız. Tarihimiz özgür bir dünya
kuracağımızın teminatı.

Geleneklerin, ilklerin, umutların
can bedeli. yepertildiği günlerin
sıcaklığı, çarkusuyla kucaklıyoruz.

CANSUYU

SOSYALİZMİ MUTLAK KURACAĞIZ

Mahirler kerpis evin içindeydiler. Dürnenler yakasızlıkta gâze, dümenleri yaran haykırışları duyuluyordu hala. "Biz buraya ölmeye değil, ölmeye geldik" demisterdi. 34 yıl önce. Sestleri aynı berraklıkta duyuluyordu ve sestleri Kızılderelerden dalga dalga yayılmıştı tüm Anadolu'ya. Jasi duyular birer birer, anar anar dışarıya yola.

Kızıldereler'de dalgaların bayrağı almışlardı önce ellerine. Mahirler'in şiarına "Yolumuz Solumuzdur" diyerek ses vermişlerdi. Ve yareklerinde taşıdıkları bronka bayrağı dalgalandırıyordular. Anadolu'nun dört bir yanında.

"Devrim yolu engebeli, dolambaçlı ve sarpıtır" demisti Mahir. Bayrağı devratanlar sortukları bir bir aşarak yürüyordular ihtilalin yolunda. Mahir çizmişti ya bir kez ihtilalin yolunu, geri dönmek yoktu. Onlar gibi "Biz buraya ölmeye değil, ölmeye geldik" diyerek hep ilerleye, hep devrime doğru ilerliyordular.

Bir gelenektir Kızıldereler... Dürnenlerin, teslim olmamanın ilk'iydi. Ve Mahirlerin yolundan şifeler yeni yeni halkalar eklediler geleneye.

Suskunluğun, sındırılmışlığın en koyu günlerinde cüretle ileri atılmak oldu gelenek. "Yolumuz Çayınların Soludur" haykırışını meydanlarda haykurmaktı.

Hapishanede zulm yol etmek için patlıken üzerine azerine, hâcere hâcere dönmektir gelenek. Testinliyetin kal pezdigi cunta zindanlarında adını Apo, Fatih, Hasan, Haydarker olarak yazdırmaktı.

ve gelenek "suyolların öksüz" noraları atılırken "Daha Hızlı Kesimdiriz" şiarıyla mücadeleyi yükseltmektir. Kırdan, şehirde halkın adaleti, halkın kurultusu atmektir.

Emperyalizm ve oligarşiye karşı sosyalizm bayrağını en yakınlıkta taşıyanlar kusatılmıştı 12 Temmuz günü. Nişanlı'yoll, İbrahim'di, Caull'ti, Hasan'di adları adları. İstikbal'in orta yerinde "Gözetimim Tam Başımı Türkçe" haykırışlarıyla kerpislediler ölmüş. Gelenek her yerde, her yere, sosyalizmi savunmaktır. şimdi. Mahirlerin mirasına Nişanlılar olarak yeni halkalar eklenektir...

Hava soğuktu kurakmıştı. ilk baharın tazeliğindeydi aksam serinliği. Karanlık silah ve bomba sestleri arasında solanın sesi yitliyordu çifttehanaların'daki evin perkeresinden ard-çekişli bayrak dalgalandırıyordu Mahirlerden Nişanlılar'a eller ele geçen umudun bayrağıyla cevap veriyorlardı. "Bayrağımız ölmekle her tarafında dalgalandıracağız" demisti Jaso. "Gözetimimiz hesabını mutlak soracağız." Güven vardı her şeyinde... Sosyalizme bronka yaranmışlardı onlar da buyurca kader. Ve bayrağı devrime zartını geldiğinde tereddütlerle kaymışlardı ceterlerini ortay.

Yabakları Sabakaların bayrağını düşürmedi yere. ve sandılar hesabını. 17 Nisan sabahı "Zafer" çiftliği atankır, sirtlarını duvara dayamadan dalgalandırıyorlardı. korku sormuşken tüm benliklerini, öldürmekle bitiremeyeceklerini anladılar bir kez daha.

ve 30 mart 1994'te, Mahirlerin yolundan hiç sapmadan yürüyentler, bu istikade devrimin mutlak eklesini duyurdular dasta-düşmana. "Bitirdik, benliklerini kırdık" diyentler umudun yakadilemedigini, daha evin adimlerle yürün-düğünü şardılar. ihtilalin yarıyapışmaları "Her şey P-C için, Her şey Zafer için" diyerek yürüyordular şimdi. ki adimlar yeni-gâze er-serat, emperyalizm ve

olıyorsa, titreterek atılıyordu. Her adımda "Sonumuz geldi" korkusunu yaşıyordu olıyorsa. Yaftıklarının yontarına katılmayacağını bilerek...

36 yıl içerisinde onlarca kahramanlık yazıldı. Terhin ok sayfalarına. Her biri inanç, her biri fedakarlık.

Çok öldük. Bazen birer birer, bazen onlar onlar... Ancak hiçbir zaman kibirle demedik.

Bayrak devralındı her seferinde. Terhin dalga dalga yazılmayı, savaş bayrak bayrak dalgalanmaya devam ettiği ülkelerde. İhtihirlerin siri, kırık, şehirde, hapishane de yarıldı.

Çünkü devrimin yolu çizilmişti. Temel sığın otulmuştu kaşınını ve bu temel üzerine inşa ederdu. yepyeni bir ülke.

Yaratılan her devlet, her fedakarlık bir yarı taşıydı sosyalizm yolunda.

Evet, sosyalizm yörüne savuşturulmuş tam 36 yıldır. Sosyalizmi mutlak kuracağımıza olan inanca yarıyoruz.

Bu yarıdendir ki bir kez olsun tereddüde düşmedik. Bir kez olsun yolumuzdan dönmedik.

Biz ki, alternatifçiliğin dayatıldığı her yerde alternatif olduk.

Biz ki, uzlaşmacılığın peser okse sayıldığı her dönemde uzlaşmayı reddederken netliğimizi koruduk.

Biz ki, teslimiyetin dayatıldığı her zamanda boyun eğmeyendik.

"Sosyalizm bir hayal" diyenlere, sosyalizmi öldürmeye, içini bozaltmaya salışonlara karşı bağımsızlık ve sosyalizmi savunduk.

İdeolojimizi netti. ve 36 yıllık terihi bu netliğimizden aldığımız kararlılık ve cesaretle yarattık.

İhtihirlerden kuyşık, Mahirler'den Sabok'a, İhtihirler'den Fidenter'a devrimin sığın adimlerle yarımenin terihini yazıyoruz.

Terih irmağı 36 yıldır akıyor. İhtihirlerin siri yarıktan yarıya coşkunlaşıyor.

Sosyalizm 36 yıldır etek kemipe bürünen bir perçel bizim ülkemizde. ve biz,

Umutdu Ancakdu tapraklarına serpenler için,

Ülkemizin her kısı, toprakını kimsiyte bağırkıştırenler için,

Şehirlerimizizin gürvenke ısıyan bir gürvenleri için,

Sosyalizmi mutlak kuracağız.

Vatan İçin Atıldılar En Öne

Kışın karlar lopa lopa düşer. Ya bir evin avlusuna, ya bir sokuğa, Baydon boya donatır bembeyaz görüntüsüyle. Bununla sınırlı kalmaz kendini belli ettiği yerler. Bir bakarsın çatıların üzerini kaplamış, ya da bir bakarsın ıssız, zifiri karanlık bir yerde sanki o zifiri karanlığa karşı koyuyormuşcasına bırakmış kendini usul usul bir de bakarsın dört duvar arasında, iki adımdan öte gitmeyen kutu gibi bir yerde sakmış kendini. İşte o zaman ısınma ihtiyacı duyarsın. Ortalığı buz keser ve soğuk yakar insanın suratını. Evinde, küçük bir odanın içinde olanlar sayr sayr yanan sobanın besinden ayrılmaz. O sıcaklık yüzüne vurup tenini, bedenini ısıttırır, ondan iyisi yoktur artık. O sıcaklıkta salıverir kendini oracıkta.

Yazın ise o kavurucu sıcaklar itici ve çekilmez olur. Atmak ister kendini bir ağacın gölgesinin altında efil efil esen rüzgara karsın, ya da soğuk bir su ile ferahlatmak. O da yetmedi sıcaklığa karşı farklı arayışlar içine girersin. Kaçarsın ondan tüm bağıllığın ve bedenine.

Ama biz. Beton ve demir yağınlarından oluşan, insanı insanlardan uzaklaştıran, birbirine hasret bırakan o soğuk dört duvarın arasında hiç kaçmadık ki sıcaktan. O alevin kızgınlığı geldi, sorip sormadı bizi, birbirimizin sesine, yüzüne hasret bırakanlara karşı. Sürdük bedenimizi Haziran'ın sıcaklığında da, Aralık'ın koro kışında da. Gitti bizi kollarına, savurdu vatan topraklarına.

Asıl bizi çeken, savurduğu vatan topraklarına olan hasrettiğimizdi,

Asıl bizi çeken birbirimize olan sevgimiz, öz güvenimizdi,

Asıl bizi çeken canımızdan da öze, canımızdan çok sevdiğimizimize olan hasretliğimiz, sevgimiz, umudumuzdu.

İşte bizler mevsimleri devirdik, alevlerin içinde, toz orta yerindeydik. Yazında sardı bedenimizi alevler, kışında. Her daim birlikte, ayrılmaz iki dost olduk. Alevden dost olur mu demeyin...

Bizler 6 yıldır yatırıyoruz bedenimizi ecğizimizle ördüğümüz mevsimlerin ortasına. Alev topuna dandık ecğizimizle kusattığımız zindan duvarlarında. Hücre hücre erirken, zindan duvarlarında, eridik alev kesmiş kızgınlığımızla deminden betonları. Sevdiğimizimizden vazgeçeceğimizi düşündüler bizler erirken, olmadı can havlıyla bağıracağız, teslim olacağız. İnsan insanlıktan etkilenen hücrelerde, yasamanın, saluk almanın, sohbet etmenin yasak olduğu yerlerde.

Evet bağırдық, gürledik, şiper ettik bedenimizi. Ama can havlıyla değil, kusanacağız. Bilmenin inancı ve umuduyla. Haykırdık

haklılığımızı, yürek yorgunluğumuzu, tel örgülerin ardına, Jetmedi sündük
karanlığın ortasına bedenimizi. İstik olmak, aydınlatmak için vatanı-
mızı. Her sürüşümüzde yırtıldı karanlık, büyüdü umudumuz. Jetmedi ka-
ranlığın cellatlarına, Kanımızı değil, beynimizi emmek istiyorlardı. Ama
nafite. Neylerdi ki kahpelikler, Geliken acılar... Eyleyemedi bizi kendi
yolunda. Solumuz belliydi. Asılacaktı karanlıklar varılmak için aydınlık
güzel günlere.

Bundan değilmiydi hıcre hıcre eriyen bedenimizi soması ale-
lerin, Bundan değilmiydi gere kularımızın, yağlı delikliklerimizin yanıp,
tutuşması, Yar askınoydı tutuşan bedenimiz, yiğitlik uğrunaydı. Ölümü
yar eylemiştik yiğitlik yolunda. "Teslim olun" naralarıyla bizi günbeğün
esir almak isteyenlere karşıydı.

Yandık, tutuştukta birkez bile aman dilemedik. Yüreğimiz yandı da
gidenlerin ardından birkez bile ah etmedik. Gözpinarlarımızdan dökülen iki
damla yaş ise yiğitlik yolunda gidenlerin ardındaydı. Yani sizin anam, ba-
am, kardeşim... Yani sizin can yoldaşlarımız.

Siz hazırlarken olevden eviniz, döşerken inancın, karanlıktan, boş-
luktan yandı ne varsa o küçük adacığın içerisinde, yanmış bir tutam ale-
ur büyüttü bedeniniz, korostandı. Yandıkça bedeniniz büyüdü olev, büyüdü-
çe oleviniz soğaldı umudumuz. Umut korostan bedeninizdeydi. Umut ölüme yere
gelen sizlerin elindeydi.

Onduk, yüzerle anılır olduk. Fidonlar'dan başına olevlerin içinde yağ-
rıldık; biliydik Selma olduk, muharrem'dik Bönay olduk. Kim olmak olabilir
umut olduk, inanca olduk, bağlılık olduk.

Yanıp kavulsada icimiz gidizinizle yığılmadık, dik durduk bizi öl-
meye, yonmaya mecbur edenlerin karşısında. Sizler yine yanımızda, omuz-
başımızdasınız. Her mevsim baharı müjdetler oldu sizden sonra, mevalimlere a-
levden bedenlerinizi naksettiniz, edî özgürlük, edî sevgi, edî inanca olan.

mutluluğu sorumluluğa taşıyacağınızı, bilerek çıktınız sokmağınızı. Sizden
önce gidenlerin yanbaşında olduğunuzu bilerek, bir veda değil, elbette. Elden
ele, dilden dile sürecek olan bir bayrak devriydi, yarına.

Verimli Anadolu topraklarında yeni doğan günde yaşıyor, yaşayacaksınız,
Çünkü biz; zalimin zulmüne karşı Anadolu topraklarının toyan tohumlarıyız de-
diniz. Çünkü biz; gelecek güzel günlerin, yarının müjdecisi fedaileriz dediniz.
Çünkü biz; onurun, erdemlin başegmez temsilcileriyiz dediniz. İşte bundan-
dır ki, ölümlük koyun, koyuna, diz dize olevlerin orta yerindeyiz.

Herşey yaşayabilmemiz icindi. Ölerken yaşayacaktık. Ölerken, öldüğümü-
zü düzenlenere inat kanımızda, canımızda bu vatan için feda olsun dediniz ve
otıldınız en öne.

İcimiz rahat olsun, gözünüz arkada kalmazın. Her gidenin ardından
feda sarımsız büyüdü, büyüyor. Ne ki o büyük güne, halaylarımız bir-
likte geleceğimizi zamana katar.

Öldükçe çoğaldık, çoğaldıkça büyüdük. Jansakta bu serdanın
hasretine, kavulsakta gidizinizle biz yine burada biz, birliğimiz
yerdeyiz!

UMUT HEPİMİZDE

Umut... Umut olmak, umudu yaşatmak, umudu büyütmek ...
Daha binlerce umutla ilgili pek çok anlamlı kelime, söz,
cümle, nece yazılabilir! Hatta tek başına bile her biri bir yazı ko-
nusu olarak işlenebilecek kadar geniş ve sonsuzdur.

Bu engin deriyasının içinde umut olmak nedirle başlamak
gerekiyorsa hepimiz ayrı ayrı örneklerle tek bir hedefin var ol-
duğunu söyleriz.

Düzen bir çocuğun elinden tutup kaldırmak ya da ağı bir in-
sana bir dilim de olsa elinde var olan ekmeği vermek. Özcesi zor
da olana ihtiyaç duyana yetişmek, el uzatmak diye açıklanabilir.

Aralında hepimizin başından geçen çeşitli deneyimler vardı.
Mesela en sık ihtiyaç duyduğumuzda yanımızdaki kişi bize
maddi manevi anlamda destek vermeye başladığında isimizde
bir ışık demeti yarılmaya başlar. Bununla birlikte karımsızlığın
yerine yeni duygular eklenir. Büyük duygularımız ve karımızda
bize destek veren insana önce sevgi sonra sevgi beslemeğe
başlarız. Artık o bizim küçük minicik dünyamızın kocaman yıkıl-
maz dev kahramanıdır. Kimse ona dokunamaz, kimse ona el sürer-
mez.

Sevgimiz ve beynimizle birlikte güncümüzü de başlarız. Hep
bizim yanımızda, yanımızda olacak diye düşler, hayaller kurarız.
Fakat birgün en ihtiyaç duyduğumuz zamanda kocaman yoptığımız
tabiri işne batırılmış gibi sönümsüz ve avustlarımızın içinde minicik
kalmıştır.

Umutlarımızın nasıl sönüp yok olduğuna tanık olur ve artık baş-
larız. Kimilerin daha gelmeyeceğini düşünerek kolay kolay başlanamayız
kimseye. Evet asıl mesele isimizdekileri bir nehre denize
dökülmektir. Bunu yoptığımızda önümüze bir set gibi önelen tüm
engelleri aşacağımızı göreceğizdir.

Umut olmak kendini halkına adamaktır. İyi güzeli yarat-
mak nerede ihtiyaç varsa orada olmaktır. Umut olmak aklıya, ada-
letsizliğe dur demektir. İşte onların, umut yolcularının serüveni de
böyle başladı.

Binlerce yıllık uykusundan uyandı toprak. Korkuyu geride
birakıp sarı bereketini rüzgara bırakarak yayıldı. Anadolu'nun
köşesine, bucağına seslerini duyup duyundu bereketli Anadolu top-
rakları. Bizden bu canlar diye sarıp sarmaladı sahiplerini.

Kimileri dev gibi anlattı. Kimileri destansı bir oğuna daktı.
Ama hepsinde bir umut arayışı vardı. Ve artık umut onlardı.

Kendini halka adanmak nerde ihtiyas varsa erada olmakti
nedep. Yarattilar guzellikleri bir bir sabirle sindirer guven duymann
ne olduunu. Bunun iwin bedelse bedel cansa can deyiş siktir zul-
mün karşısına.

Kuytu inlerinden atkip kötülük dikildi zâlerine yılmadılar, yil-
dirilamadık. Asıldılar, öldüler, yakıldılar yine de geleceğin işiğini
söndürmediler. Onlar da biliyordu ki öldükse yaşayacaklar, yok
olduksa doğacaklardı.

Rüğerin yerine koristı karları
Toprağa düştü tek tek canları
Yoldaşlar;
Olur da birgün kaderimizde dönmek varsa
Bir kaya dibinde
Ya da durmadan akan su kıyısında
Eller taşısın cansız bedenlerimizi
Joşak ninelerimiz, dedelerimiz
Tabutumuzun boğucunda

heballik versin isteriz." dedi her biri. Söaleri
nesilden nesile miras gibi aktı gitti. Binler kucakladı, ellerde
taşadı yüreklerin en derin yerine koydu.

Gözleri yolda, kulakları seste olan bir meydanlarda, alan-
larda, dağlarda gördüler onları. Tek tek isimlerini bilme-
lerde umut dediler bir kere.

Umut Kızılcıdere'de Mahir'in etinde
Umut Çiftelhanı'lar'da Sabah'un dilinde
Umut Zulfün en koyu yerinde hapisanede İbil'in
bedeninde

Reşni şehitlerimizin kanında olan kızıl bayrağımızda.

Umut Mahir'in şiarını taşıyan tüm yüreklerde.

Umut bizde, umut sizde, umut hepimizde...

MAHIR'İN ADALILAR'I

"Gündüz gece diye bir ayırım yoktur hücrede
Zaman ve mekân özümlemiş artık
Sadece kaldaki saatır geceyi gündüzü bildiren
İstik 24 saat yanar
Bir nefes, bir dumandır yoldaşım.
Cıgaramı her sekizimde duman olur
Uçar giderim ta uzaklara
Çoğu kere adama giderim >>
Mahir GAYAN

İşte o günden bugüne
kara karantik zulmün hücresi
Yine nemli
Yine ıssız
Ve yıllardır Adalılar
O karantik, pis hücrelere atıldı.
Adalılar hücrelerde
dost sesine dost yüzüne
hasret kaldılar.
Hasretlik, özlem
bir yakıcı alev yüreklerde
Ama dost hasretinden daha büyük
güzel gönlere olan özlem
Onlar Mahir'in Adalılar'ı
Mahirler'den devrıldılar bu özlentiler
Ahdlettiler . . .
And içtiler
Birgen bitecek bu özlentem
Can pahasına, kan pahasına
O güzel gönlere gelecek
Buna sonuna dek inandılar
İşte bu inançlarındadır yenilmezlikleri

Zalimlerin karantik hücreleri çöğüldü
Zalimin "Teslim dü" çağrısına
"Biz ayla teslim olmağa" diye
cevap verdi Adalılar

Onların kitabında teslimiyet yazmaz
Hiçbir zaman teslim olmadılar Adalılar!
"Teslim dur" diyenler hep
sloganlarla, silah sesleriyle, bayraklarla
aldılar cevaplarını Adalılar'dan

Bir tarih yazıyor Adalılar
Tarihin sayfaları
yaratılan ilklere tanık oluyor
Onlar,
ilkleri yaratmayı öğrendiler
Adanın önderlerinden
Ve tarih sayfaları
yeni ilklere tanıklığa devam ediyor
Aldıkları mirası büyüyor Adalılar
Bugün F tipi hücreslerinde
Dışarda, kunda, şehinde
ilkler yaratıyorlar.
Fedayi, direnme geleneğini
yeni kurtaklara taşıyorlar

Ey insanlık
tam doğa
Gökyüzü, yeryüzü tanıklarımız
kan-çan bedeli yaratılan destanlara
Kızıldere'de yaratılan gelenek
Dal-budak saldı
Nice zulümlerden geçti
Bugünlere geldi.
Ve tarihin akşayfaları
yaz bunları
O güzel göster için
Bağımız özgür vatan için
Gelecek umutlu göster için
Savaşan fedakar Adalıları
Yaz akşayfalarına...

Onlar'la Büyüdük Onlar'la Büyüttük

Yok olmayan ada. Adaletin ilkesiydi dâseler. Ve bu u-
ğunda yaratılan her ilk, toprağı kucaklayıp adını dü-
tüğü toprağı veren her devrimci değıştirir tarihi, Ta-
rihler onların destanlarıyla olur bundan böyle. Onlar
kür söyleyin türküler, onların kimliklerini alır dünya-
ya gözlerini yeni anamlarla düştükleri yender, edanın
başka sakinleri omuzlar yükü, yörür karanlığın üstüne.
Her biri yeni bir sayfa yazar üzerine, yeni bir ge-
lenek, yeni direnişler... ilktirler. Bir sonraki ilklerin
ilki olupunu bitirler.

On'lar. On devrimci, on önder, on militon, on adalı...

Özgür bir geleceğin mimarlarıydı. Sosyalizm iddiasının
kavgasını veren, bedellerini ödeyenlerdi. Nice kuzatmalar-
dan gelmişlerdi. O kerpici ekle kendilerine değırtulan yüz-
lerce namıya cevapları netti;

"ya özgür vatan ya ölüm"

Vatan siki sikiya sarıldıkları dağılar, kula-ozula öz-
gürleşecekti. Bulundukları yer; Kızdere'deki kerpici ev
mahirler'in direniş türkülerıyla özgürleşecekti. Biliyorlardı,
yarılacaktı kuzatma. 35 yıldır süren geleceğe uzanan umut
tohumları ekilecekti.

Dillerinde "biz buraya dönmeğe değil, ölmeye geldik"
ile... Son kurbanlarına kadar katılacaktı. Tereddütsüz.
Bereketli vatan topraklarına birer karanfil olup oya-
coklandı. Ve direnişleri dillere destan olup her kuzatma
onlarla birlikte yarılacaktı bundan böyle. Geleneklerine
yeni gelenekler ekleyip umut büyütülecekti. Geleceğe
güvenleri sonsuzdu. O güvence aydınlandı gelecek.

Her kerpici adalının türküsü yankılanacaktı. Okulda,
fabrikada, alanlarda. Sokak sokak çatışan halk savaşı-
larının cüretinde. Hapishanelerde yaratılan özgür tutsa-
lık geleneğinde.

Baskı zulüm var oldukça, özgürleştiğe onlara
kapa tutanlar olacaktı.

16 Martlar'da, Sarımsaklı'da, Maraşlar'da, katliamlar öpke sloganlarına dönüştü. halkların dilinde. "Yolumuz Çayınlar'ın Malıdır" diyen yüzbünlerin gösterinde bir kez daha görüldü kararlılık.

Faşist kuzatmalar yarıldı bir bin Askeri dar-beyle, sikiyönetimle susturacaklarını sandılar.

İfkercede katledilen Ahmet Karlangıç bir ilk oldu gözaltında katliama. Ardından kaybedilen Hayrettin Erenler sokaklarında, ev baskınlarında katledilen onlarca deşirimi.

Hesap sormak, adaleti temsil etmek, halkla betonleşen, halka güven veren bir gelenek haline geldi. Hapishanelerden başlayıp tüm halkı tek tipteştirmeye çalışıyor 84 Ö. O. direnişisiyle karşılaştılar.

Bedenlerini ağıya yatan iradeyi yemeyen zulmün sahipleri, bu sefer de özgürleştirilen hapishanelere yarıldı. TAYAD'lı analar sokaklarda, meydanlardaydı tutsak evlatları için. Evlatları ölme yatan analar geleceğe, yeni ilklere de gebeydi. İlk kez mecliste pankart açtı TAYAD'lılar. Ve 84 Ö. O. sürerken Taksim'e siyah gelengi koyular yine TAYAD'lılardı.

1 Mayıs işin aletine ilk 88'de sıklıdı. 89'da ise Mehmet Akif Dalı şehit dözti 1 Mayıs alanında. Ve daha sonraki 1 Mayıslar'da deşirimlerin, halkların, emekçilerin sözyadı 1 Mayıslar Mehmet A. Dalı gibi zapt etmek. Ve Mehmet'le birlikte bir adım daha kazanıldı 1 Mayıslarında.

Perihan Deminer hareketin kadın kahramanı ilan edildi. Fedakarlığı, cüreti örnekti ardından geleceklere. Perihan, kaldığı üsse geldiğinde fark ediyor kuzatmayı. Ve giriyor eve. Biliyor ki birazdan kızatınlar birazdan saracak etrafı. Tüm birliğin yok olmaması yoldaşlarını, hareketi korumak için satılmayı boğazın oluyor. Tek başına satılıyor Perihan yoldaşları, halkı, örgüte için ve fedakarca, kahramanca şehit dözerek tarihte bir ilki daha yaratıyor.

Hareketin ilk kadın şehidi Olca'yı Uzun. Savaşçı dözük kadın şehidi. Ve Esma Paolat, konyo duvara hareketin ismi yazıyor. Biliyor orada birönden yarına neler bıraktığını. Son

nefesini, kanının son damlasını hareketi için kullanıyor
İçerde dışarda, karda şehirde ağır bedellere rağmen
umut büyüyordu.

Feritlerin Hamdilerin cüreti,
Okuyunların Farukların inancı,
Perihanların fedakarlığı.

Anadolunun her tarafına yayılan bir kültür, savaş
alanıydı. Tüm dünyada yok edilmeye çalışılan sos-
yalizm umudunun tükemediğinin ifadesiydi, sahiplerine
duygusu; geleceğe güven, kadınların mücadeledeki yeri.
Bağlılık, vefa nepsisi Sabah'un, Sabahlar'ın sözlerinde
bütünlüyor. "Bayrağımız ölkenin dört bir yanında
dalgalanacak" Yaşamlarıyla, direnişleriyle ve ölümleriyle
öğretmeye devam ediyorlardı. Sabahlar'ın mirasıyla ko-
dun kahramanlar yeni yeni ilkler yaratacak. Sabah-
lar'ın bayrağı dalgalandırması, kadınların savaştaki
gücü, Sabahlar'da sonra kadın kahramanların müca-
deledeki yeri... Savaş büyümüşü, öncelik etmişti Sa-
bahlar ardından gelenlerin önüne asarak.

Şehir çatışmalarında Ekrenler, Hayriler, Sultan ve
Songüllerle, kırlarda Behiyeler, Recailer, Avnilerle bü-
yüyordu serüven.

"Devrimci Sol bitti" diyenlere "Devrim yürüyüşümüz
sarıyor" cevabı getti. Özenler, Hüseyinler, Günerler hilililerle
karşıydılar ölümün kanla yazılan tarihe bayrakla-
ran geleneklere bir de özenler'in hililileri eklendi. Dev-
rim gayreti direnişi Kemal Askerilerle büyütüldü.

Tüm kayıplara ve zorluklara rağmen partileşerek her
bir halkaya bir halka daha ekleyerek. "Asil siz teslim
dün" diyor Ali Haydarlar'a, "siz gidin ben kalıyorum" diyor
Sibelere dönüyor. Perihanların kahramanlığı Esma gibi
kanının son damlasıyla düşmanı vuran Ercan. Özgürler ol-
muştu umudun adını yazarak.

84'ten 96'ya ilk Ö.D. direnişinde bu yana yaratılan
fahte birak ilk imza attı halkın kahramanları. 96 Ö.
D. direnişinde dünyanın ilk kadın Ö.D. şehidi olarak ilklerin
önüne geçti. İdil, İdililer, Berdolar, Yemalar teslim alma
politikalarına karşı gön gön bedenlerini eriterek zafere ardı-
lar zafere birlikte Estişehir tabutlukları kapatıldı. 12
şehitle geleceğe uzanan bir köprü oldu 96 di-
renişi, 96 zafere. Eulatları hapishonede hücre hücre

erirken birşeyler yapmalıya diye tutsak anaları sokaklara döküldü. Ve evlatlarıyla birlikte onlar da Ö.O. yattılar.

Direnışı desteklemek amacıyla İstanbul Gültepe merkezinde düzen kurumlara karşı baskından perişanlıkta kuşatıldı. Ve son nefeslerine kadar direndiler. Teslim olmama geleneğinin sürdürülmesi oldu.

72'de Kızıldere'de yaratılan kahramanlık 98'de Balkıca'da gösteriyor kendini. Ege'nin dağlarında halkın kurtuluşu için kâşanların sesleri duyuldu. Bu ses Erhan, bu ses Mahirler'indi. Teslim olma tehdidinde, mayasını döndüren olan Mehmet Eferindi. Ege dağları kuşatıldığında Erhan Ege "partiye bir ulosak" diyordu. Köye indiklerinde pusuya düşmüşlerdi iki kelli evde Mehmet komutanın şehit düşmesinin ardından, Erhan komutan sordandı şarpsmayı. Saresizlikle, acizlikle saldırmaya devam ediyorlardı.

30 Kasım günü saatler 14.00'ü gösterdiğinde gökyüzüne kapkara bir duman yükseldi. Erhan komutan şehit düşmüştü. Saatler sonra eve girerken katil öçürsün Erhan komutanın kınarlanmış bedeninden kollarını ve bacaklarını kopararak almaya çalıştı. Ama napile, dudaklarında her zaman takılı duran sessiz ama derinden attığı kahkahasını alamadılar. 2. Kızıldere tarihi şakten yazılmıştı, partiye ulaşmışlardı.

Karla yazılan tarih silinmez. Uluçanlar'ın duvarında bu yazı kâşılıyordu işeri girerleri. Zulüm karlı bir katliamla tasfiye operasyonuna hazırlanıyordu. Amas belliydi, devrimcileri yok etmek. Bunun için Uluçanlar'a saldırıldı. Düşman sesleniyordu. "Öldürceğiz sizi, teslim olun!" cevap netti, Pir Sultanlar'dan, Bedrettinler'den bu yana tek bir cevap vardı. "Öleceğiz ama teslim almaya-
cağız" Tarih görmeyen devrimcilerin teslim olupunu. Bundan sonra da görmeyecekti.

Tek tek kopardılar tutsakları. Hızır makineleriyle, boğazlarını keserek, sekenceyle katlederek Can aldılar ama bir tek şeyi alamadılar. İnançlarını. Uluçanlar'da yanmış yıkılmış köyler, parçalanmış

vücutlardan geriye duvarda bir yazı kaldı. "Kanta yazılan tarih silinmez" Bu tarih kanta yazılmıştı. Öyle kolay kazanılmamıştı ki öyle kolay geri verilebilsin. Ölünenek yaratılan gelenekler, yine ölünenek korundu.

Gün doğuyordu eylülün sabahında ulucanlara destan destan yazılıyordu tarih. Yürüyordu geleceğe komutan İsmet'ten, 17 sında A22'e büyüyordu gelenekler. Yıl '99, tarih 26 Eylül ulucanlar direnişin adıydı artık.

Uluçanlar, Bergama, Bursa... Oligarşi saldırıyordu hapishanelere. 84'den 96'ya, 96'dan 2000'e 2006'ya ümit büyüdü, büyütüldü.

Hapishaneler Tüm Halkları 20 Ekim 2000'de Direnişin Selamlığını

Büyük direnişin başladığı günde 20 Ekim 2000. Emperyalizm devrimcileri bir kez daha teslim almak istedi. Devrimcileri yok etmek katletmek onların politikasıydı. Ve hapishanelerden başlamalıydı önce. Hapishanedeki devrimci tutsakları katledecek ve katliamdan sağ kalanları ise F tiplerine hücrelere atacaktı.

Tutsaklar her türlü saldırıya hazır ve direnişleriyle, umutlarıyla selamladılar halkları. 20 Ekim'de aslik greviyle başlayan direniş 19 Kasım'da Ö.D.na çevrildi. Ve bir bir Ö.D. ekipleri çıkmaya başladı. Büyük direnişte ilkleri onlar: ilk olmanın bilinci, sorumluluğu, coşkusu ile konuşacaklardı bantlarını.

Bantlar yüzlerce gönüllünün umuduydu.

Aylar boyu süren heyecanlı yarış, o bantları konuşabilmek için sarmıştı.

İlk olmak tüm umudu, herkes adına duyulan heyecanı coşkuyu da taşımak demektir.

İlk olmak demek gelen her saldırıyı ilk karşılayan, sözsöleyen olmak demektir.

Kopoda- yerekte bitişin altında bundan başka perşeye hayata yer vermeden halkların umudunu taşımaların sorumluluğuyla yürümek demektir.

19 Kasım 2000 ilklerin, İ.Ö.D. savaşlarının günüydü.

Sıkılacak ilk mermilerin, patlatılacak ilk zape topu-
nun etkisi ne ise 1.Ö.D. ekibinin bantlarının takılması
ve bunun ibni da aynı etkisi taşıyordu.

Ve artık yüzlerce tutsağın onuru namusu geleceği
güvenli ellerdeydi.

6 yıl önce bu duygu düşüncelere sıklıkla yola. An-
dında 2., 3.Ö.D. ekipleri. Ve büyük direnişte nice nice ilkler
yaratılacaktı.

19 Aralık'ta tüm hapishanelere katliam için gelenler
bedenlerinde başka direnecek hisbirşeyleri olmayan tutsak-
ların cüreti, fedakarlığı karşısında fiziki olarak tüm
duranınlarına karşı bir kez daha yenildi. Yokandı, kurşun-
layarak gazlarla katlettiler yüzlerce yaralı, 28 tabut çıktı
hapishanelerden. Tüm bunlara rağmen tek bir kişiyi teslim e-
lamadı. Kızılder, 12 Temmuz, 16-17 Nisan direnişleri hapishanelerdeydi.

Operasyonun ilk saatlerinde devrimci tutsaklar tarihte
bir ilki daha yarattılar alevleriyle. Fidan Kalsın, Ahmet İbili, Ya-
şarın canı, Berrin Bıçkılar, Halil Önder, Fırat Tavuk, Asur
Korkmaz, Murat Ödemir, İrfan Ortakçı, Hasem Güngörmez,
Ali İhsan Özkan... halkı, yoldaşları için tutuşturuldu bedenle-
rini. 11 tutsak geleceği-yarınları aydınlatan meşale oldu.
Fidanların, İbililerin gücü cüreti direniş içinde gün gün
büyütülecek ve yeni kahramanlıkların öncüsü olacaktı.

Operasyonla birlikte devrimci tutsaklar artık E tip-
lerinde hücrelerdeydi. Onurları namusları yine sığınlarını
dolduruyordu. Başları dik, yenilmezliğin gururuyla hücre-
lerde sürdürülecekti artık direniş, onur savaşı.

Hapishanelerin dışındakilerin yürütücüleri tutsaklarla bir-
likteydi. Tutsak yakınları, anaları... Ö.D.'nin dışındaki nefetleri.
Direniş içinde ve dışarda devam ediyordu.

19 Aralık katliamında yoldaşları katledilmişti. Defa-
nı, bağlılığın gücüyle yarınlara olan inançla canı dedi Gül-
tekin. Bedenine sandığı bombalarla birlikte katliamların
beyninde patlayarak ölmüşüştü.

Geleneklere yeni gelenekler ekleniyordu. İlkler ya-
ratılmaya devam ediyordu. Kızılder'in mirasıyla
yarınlar önlüyor, bir bir canlar düşüyordu toprağa.

Tutsak yakınlarının dışındaki ilk Ö.D. idi '96.
Bugün ise tutsak yakınları, antik Ö.D.'de ölmüşü-
leniyordu. Gülsüman Dönmez dünyada bir ilk ol-
manın onurunu taşıyarak direnişin 34. şehidi oldu.

Direnişin ilk Ö.D. şehidi Cengiz Saydağ hücrelerde verdi son nefesini. Baharı müjaleleyerek ulaştı selami diğer hücrelerdeki yoldaşlarına.

Direniş tahtiyelerle, zorla müdahalelerle kırılmaya kalkılıyordu. Düşmanın oyunlarını direnişçiler bir bir boşa çıkarıyordu. Tahtiyeye nüzvetiyle onursuz bir yazam vad eden düşmana yine direnişle cevap veriliyordu. Dışarı sığın direnişçiler Armutlu'da diyorlardı kolupü.

Kızılbaşı oğulları - kızlarıyla direnişin kalbiydi Armutlu. Golsamanların, Şenayların solupuydu yaşam kaynakları. Gönlü birbiri adına ekleyerek yürüyorlardı direnişçiler.

Ve düşman Armutlu'dan İstanbul'un tüm mahallelerine, Anadolü'nün tüm illerine ulaşan direniş çığıklarına koparmak istedikler. Yasaklar, baskılarla geldiler önce. Cenazelerimize uzattılar kirlili ellerini. Ve Ümüş Şehingöz'ün cenazesine saldırarak gösterdiler gerçek yüzlerini. Sandılar ki Armutlu korkak bir mahalle. Sandılar ki direnişçiler 5-6 kişi. Göremediler gerçek dışarıyla direnişlerin tüm devrimler, koca bir halk olduğunu. Kaldırılmışken elini kırak gelmişmişin cansız bedenine isyan ateşini yakıtı İbrahim Erler. Önt duvar arasında, kilometrelerce uzaktaydı. belki ana, yanekleri birlikte atıyordu. f. Erler ilkler geleneğine yeni bir halka ekledi, son selamını salarken Anadolü'ya.

Direniş hapishanelerde bitirmeyenler Armutlu'da büyüyen umudu söndürmemeyenler katliamlarla geldiler yine. Balyozları, gaz bombaları, kurşunlarıyla geldiler ikinci 15 Aralık katliamıydı yaşanan. 4 can aldılar 5 Kasım 2001 günü. Genç bir bedeniyse Anzu Güler, TAYAD'lı Sultan Yıldız, Eğün-İşpen ilk gençlerini direnişçilerle yaşayan 196 Ö.D. gosisi Balent Durgas ve memleketinden ahi kırıl bantlıları görmek için gelen Barış Köp ölmüşleştiler.

Armutlu'ya saldırdığında katiller, tutsaklar durmadılar. Armutlu'nun sokaklarında yaşanan ateşe kandi okullarını kattılar muharrimler, Eyüpçer...

Büyük direnişle 110'a yükselmizi ölümle. Operasyon dan hücrelerde, Ö.D. da, pedalarla 110 tabut aktı hapishanelerden.

10. Ekiplerle zorla müdahale yavaşını alt üst etti direnişçilerin şehitlikleri...

Muhammed Karademir, Günay Öğrener hücrelerde tutuldukları bedenlerini, Ümit Günger hastane odasından selamladı yoldaşlarını. Müdahale için götürüldüğü hastane hücrelerinde yeni zulmü selamlaştı. Hüseyin - Bekirler kol kola tutuldukları alelerin ortasına yürürken.

"Gıkarsam Sevgi abla, kalırsam Günay ablacım" dedi. Sevgi Albayrak. Direniş tarihine bir ilk daha ekleyerek, bir adım ileri götürerek ölümsüzleştirdi. Tahliye olduktan kısa bir süre sonra Taksim meydanında tutuldukları Sevgi Mahirlerin dilindeki "biz kuraya demeye değil ölmeye geldik" sloganı bir kez daha sömüldü. Sevgi'le 35 yıldır yaratılan ilkler büyütüldü gün gün.

Ve Fidon'un adıyla, Fidon'un aleleriyle aydınlanan yolda yürüyüşler ilkleri yaratmaya devam ettiler. Faruk, aklının 17. gününde, yaratılan gelenekleri taşıyarak küçük hücre sine, tarihin yozlaştırıcısı oldu. Ateşle dansına unudu kanıyla duvara nakşetmeyi de ekleyerek parçaladı hücreleri. Serdar 19. Aralık günü kucaklamak istedi; Fidonlar'la bir kez daha. Engel abnelere, yıllarını çalantılara cevabı "cehennem olur gidin" oldu. Başaramadılar yine de. Serdar'ın Fidonlar'la konuşmasına engelleyemediler. Destanının 126. kahramanı oldu Serdar.

Destanımız sürüyor ilk günün kararlılığıyla. Tarih karta yazılmaya devam ediyor.

Yaratılan ilkler bir sonraki ilkin mayasıydı. Her yaratılan değer Mahirler'den Sabah'ın alıyordu gücünü. Ve diğer yerden adanın başka sakinleri alıyor bayrağı. Adalılar yazıyor tarihi. Umudun bayrağı onlarla dalgalanıyor. Adalılar düşünmüşler gelecek için düşünceleri, hayalleri, hedefleri her gün büyüten yine Adalılar olacaktı. Bunun Adalılar bu gün, bu mirasın büyüklüğünün farkında emin adımlarla yürüyor geleceğe. Yarınları örerken Kızıldere'den alıyor gücünü. Mahirler'in gücüyle büyüyor savaş alelerinin ortasında cüretle.

"Kızıldere Son Değil,
Savaş Sürüyor "

ADALI OLDUK

Erken olmadı mı gidisiniz
Tahunu atılmıstı Kizildere'de
Kahramanlığın bedeli
Düşmana karşı direniş

Şiğitke olmalydı
Destanlar yaratılmalydı
Pir Sultan, Bedreddin vardı
yol gösteren

Farkeder mi nereli olan
Lazı, Qerkezî Kürdö
Alevisi sünnisi
Soktu ayrimiz gayrimiz

Cellat olup astılar
Canı olup yaktilar
Kütmezzen savrulduğu
Her yerde yeniden doğduk

Güleş olup ıstıttınız
Yağmur olup tohumlandırdınız
Direncin erdemini
Namusu oldunuz

Ciğtehanuzları'da bayrak oldu
Dikilitaş'ta inşat oldu
Okmeydanı'nda bir kez daha
varız dedik.

Yollar verildi
Bedeller ödendi
Yılmak yok denildi
Bekentlik şande :
Anayız öldürmeyiz dedik

Armutlu' da
Şenay olduk
Özdeşmen olduk

Hazretlerde muzer olduk
Direnişin simgesi olduk
Zalimlere meydan olduk
Faruk olduk
Selma olduk

Ankara' da elin altı olduk
Sözümüzün yokusu olduk
Gelecek güzel günler için
Birer onar Adalı olduk.

Güneşe Kavuşmak

Yaşamak sadece hayatın kargaşası içinde bir yerde yer almak değildir. Kargaşa insanı iaine getirir. Ve bu kargaşanın düzenli görünüşü yerleri zaman dilimleri de vardır. Ama bu sadece bir görüntüdür. Adı üstünde görünendir. Daha iyi bakıldığında bu düzenliliğin kargaşanın gerçek sahibi olduğu anlaşılır. Ve insanı iaine getirmesinin nedeni ortaya çıkar. O insanı insanlıktan çıkarmak, dışlıların arasında ezme ve sonunda da bir dizeli yapmak iain uğraşır. Önce bir dizelinin kısak bir sentifi yapar, sonra da dizeli, en sonunda da bir sarkı olur insan. İşte, bu kargaşaya bakabilmek sorunu çözmektir. Ve önce bakabilecek gözlerle ihtiyas duyulur. Eğer yoksa yaratılır.

Tıpkı toprağa ekilen tohumun filizlenip bir oğak olması gibi.

En başından başlanır işe. Gözler değişir, döner. Ve bu yolda filizin yaptığı gibi sadece güneşe döner. Sadece güneşe gidenlerin aştığı yol izlenir. O güneş ki asla sönmeyiz, ışıkları artar, gözleri ama asla sönmeyiz. Onun değeri bakılır. Ve bu yolla güneşe varılır ve güneşe gömülür.

"Özler deüzeret öldür"

güneşe gömüldüler

Vaktimiz yok onların

matemini tutmaya

Akın var akın güneşe akın

Güneşi zaptedeceğiz

Güneşin zaptı yakın"

N. Hikmet

Şehitlerimiz maddi ve manevi tüm değerlerimizin asil yaratıcılarıdır. Biz onların emanetini korumaktayız. Onların yarattıklarıyla devrimci yaşamımızı sürdürmekteyiz. Örneğin, bugün bir bayan devrimcinin sırtlarında maddede verebilmesinde, sırtında, belinde taşıdıklarıyla adaleti dağıtabilmesinde. Sabolar'ın, Perihanlar'ın, Semirantlar'ın payı büyüktür. Elbette onların aştıkları yolda verir mücadele. Burada büyükler özetler, kurular yeni yaşamlar yaratılır. Ve insanlar Orada özgürleşir. Kadınlar ve tüm halk.

Özgürleşmek, sadece bir ülkenin, bir toprak parçasının özgürleşmesi olarak düşünülmemeli. Bir insanın geleceğini, yeni doğan bir bebeğin ileriki yaşamını özgürce yaşayabilmesi de özgürlük mücadelesinin sonucudur. Tıpkılar hala emperyalizme bağlı olabilir ancak kazanılan haklar elbet yaşamı özgürleştirir.

Her devrimcinin hayalleri, insani özenleri, hedefleri vardır. Kendini mücadeleye en yoğun şekilde sunmak ister. Vücudunu beynini, kısacası kendini tam anlamıyla mücadeleye verir ve sonunda hayatına son vermesi gerekirse yani artık canını vermesi gerekiyorsa ölüme de seve seve verir. Bu devrimcinin en onurlu görevidir ki bu ileriki nesillere, tarihe, geleceğe adanmış bir beden ve taşıdığı fikirleri, devrimci düşüncelerini. Bugün onlarda bizim gibi, bizim kadar ve tam yaşayan canlılar kadar yaşam hak ediyor.

Ölüm ise nasıl ve nereden olursa olsun aldığı bu canlı mücadeleyi tüketemez. Çünkü ölenlerin düşünceleri, idealleri, özenleri, hayalleri yaşamaya büyüyüp gelişmeye devam etmektedir. Yani ölüm "hiç farkında olmadan" kendi sonunu hazırlanmaktadır. Ölüm burada onu yaratan eller ve o elleri taşıyan fikirler olarak gözükmüze bize.

Devrimcilik bir sevidir. Güzel günlere adanmış seveda, çocukların atacakları kankahalara seveda ve insana dair herşeye seveda. Bu sevdoyu taşıırken elbet düşmanların engellemeleriyle karşılaşılacaktır. Ve bu engeller her türlü yöntemle bozularak yok edilir. Emek, sabır, fedakarlıkla aşılır. Bu kimi zaman fiziki ve ruhi hasarlarla, kimi zaman tutsaklıklarla ve kimi zaman da ölümlerle olur. Evet sakat kalınmıştır ancak sakatlık bir bedeldir. Tutsak düşmanlar ancak bu ölümsüzlük için adılır.

30 mart 16-17 Nisan günlerinde şehitlerimizle yönelik duyu ve düşüncelerimiz yoğunlaşır. Onlara daha yakın oluruz. Ve onları tanımak, daha iyi anlayabilmek için yaba harcarız. Onlar her zaman özsamidir, önümüzde yol aşanımızdır. Değerlerine devrimci yaşamımız boyunca bizler layık olabiliriz ancak onlara layık olmak boyanımızın borcudur. Özgürlük yolunda ilerleyen hedefe varmak ancak bu şekilde gerçekleşebilir. Onların ideallerini yaşatabiliriz ki, onlara layık olabilelim.

Bir Hiç Ayrılmadık

"Ey sevda kusanıp yollara düzen
bilesin bu yollar dağlar dolanin
Yare ulaşmadan düşersen eğer
Zarına sesinin yankısı kalır."

Dağlar doruklarından kaldırmıştı beyaz kalpaklarını...
Deniz sağıın vermiş obluğu kasvetli havayla dolgayla bir
likte gelen beyaz köpüğünü kıyıda bırakıyordu. Sevdasını
kusananlar, ne dağlar kadar geniş, ne de denizler kadar
engin yerlerdeydiler. Bir elin avuc içi kadar yerde umutla-
rını, inançlarını, costularını, bil cümle yaşamak adına ne
varsa almışlardı yanlarına. Ak ellerini onun nişaneleriyle
alanmıştı. Hani diyor ya o sevdiğin türküde de "Ey sev-
da kusanıp, yollara düşen" diye. Ömrümüzün baharında, ba-
harı müjdelemek için karanın yerhe ok, okın üzerine
ki kaymıştık mutlak gelecek güzel günlere. Şimdi dağlar
dolunacak, engibeler aşacak yoldaydı. Ölüme sevdalı yürek-
lerimiz. Ömek miydi tek seremiz. Böyle buyurmışlardı, ha-
remiler Sultanatlarının sürmesi için. Öldürerek bitirecekle-
rini düşünüyorduk, öldükçe coşalığımızı unutanlar. Öldür-
dükcce bilirdi kinimiz, öldürdükcce sarıp sarmalandı başlı-
mız, öldürdükcce yediveren gül bahçesinde dandü mekânımız.
Kimler yoktu ki bu gül bahçesinde... Anlarımız, baba-
larımız, eşlerimiz, çocuklarımız, kardeşlerimiz. Canımızdan da
öte, canımızdan çok sevdiğimiz. Yaşamak için, kayduk
aynı yastığa başımızı ölüme. Beraber yürüdük, aynı yolda
ölmek üzere. Abi-kardeşlik... Ama bundan da önemlidir
aynı yolun yolcularıydık, yoldaşlık.

Bak hatırlıyor musun? Senin, rengarenk, öldükçe pozla so-
yudo bilgelerin vardı. İpe gider gibi her hafta sonu bizim
eve yakın olan, mahallenin tamamının orada okuduğu a-
kulun bahçesinde sabahdan akşama kadar bilgi ağı-
nandınız. Komzu çocukların anneleriyle, annem baktana
çıkardık ne zaman geleceğinizi merak eden gözlerle so-
kağın başına diktilerdi gözlerini. Gözleri sağıın başında
di. ama, elleri dantel işleyip, eşizleri laf yapıyordu.

Bunca şeyin arasında nerede kaldı bu çocuklar deneler de edemiyorlardı. Senin o rengarenk bilyelerin benim gözleri cezbetmişti. Aaaa-- öğsem oluncada benim evcilik oyununa zamanım geliyordu. Hemen evin içine odanın orta yerine küçük bir yer devirip, evcilik malzemelerini diziyordum. Ama bu malzemelerin kinde tova olmasına vardı ama içine kırılacak yumurtalar yoktu. Olun senin bilyeler vardı ya. Bir yolunu bulup, olmalıydı sende, amane sil. Sen stokta oynadıklar sonra bilyelerini anemin bezedi diktiği torbanın içine doldurur, sonra da anneme bilyeleri nereye bıraktığını söyleyip, göz-kulak olmasını isterdin. Göz-kulak olmasının nedeni ise bendim. Ama ben ne yaptım. Annemden istedim birşey, ekime kaymazım ya onlardan yumurta yapacağım evcilikte. Annem ne yaparsın abin kızın dediyse de, dayanamayıp verdi üç beş tane. Bana kafi gelmemiş olacak ki bir iki tane daha istedim ve aldım. Sonra başladım bilyeleri birbirine sorup tavanın içine atmaya. Tam ikinci kere vurup atacaktım ki, bir çift göz yumurta yerine kullandığım bilyelere bakıyor. Ben görmemezlikten gelip "anne sana yumurta yapayım mı" deyip anneme bir yandan sorular soruyorum. Annem elindeki içine devam etti ama, onun yerine abim cevap verdi. Kır beş de yerim. Yedikten sonra da sen onları kafana yersin dedi ama, ben salığı anemin yanında aldım. Kacarkende bilyeleri alıp cebime doldürmüştüm. Bana kızgın kızgın bakıyor, bir yandan da bilyelerini aldığım tava başırıyordum. Ağzını kapatsan söz hakkı bana geçecek ama ne mümkün. Sonra dayanamadı annem girdi oraya. Ondan sonra ağzın kapansada, gözlerin yiycek gibi bakıyordu. Sonra benim oluştu o bilyeler sen de rahatlatmıştin, ben de.

Ne kadar çok sevdiğin be abi bilyeleri. Bir de onları üsermeden yıkar, temizlerdin. Oynamamaya başladığında bir kısmını okruyunun içine koyup, geri kalanı da teyzemin iki çocuklarına vermiştin. Kâye her gittiğinde eski günleri yadedercesine, yaşın erişsede onlarla birlikte oynardın. Zevkine vardına vardına. Arada bir de çocuklara laf atar, uğresirdin. Bir müddet oynar sonra çekilirdin ama ne mümkün çocuklar seni bırakmıyor, "lci daha oynayalım Uğur Abi" deyip duruyorlar. Sonra biraz daha oynar, topluca bitirirdiniz oyunu. Çocuklar zevk alırlardı, oynadıklarında. Onları da o şekilde tatmin ederdin yine

diğında. Ben babaannemlere gittiğinde çocuklar keyfane sorardı. "Ana ş' ne zaman gelecek Uğur Abi" diye. İeee... senin yaştlar o taraftaydı, gittiğinde ne zaman geleceğinde belli olmazdı. Memleketin diğer ucu değil ya, aynı köyün içinde 10 dakikalık bir yerdi. Ama sen köyde kaldığımız zamanların büyük çoğunluğunu orada geçirirdin. O zaman senin keyfine diyerek yoktu.

Ancanın öğlüyle birlikte sapan yapmıştınız. Joan o sıçığında bir o yara, bir bu yara ucuşon kuzları yere sermek için. Sapanın attığı taşlar orada bir istikometi seçirip kus vurma yerine, cam vuruyordu. Kirilen camların haddi hesabı yoktu, ama köylünün he-sabi büyük oluyordu. Camı kırılan kadınlar dizleri sızmakta geç kalmıyordu, Sizde kasmakta geç kalmıyordunuz ha. Yaşlı kadınlar oksajan ve eğriyan bacaklarıyla ev-luya cibana kadar, ortalıkta kimse kalmıyordu. Kimse kal-masada söylenip duruyorlardı. Köyün hepni uzaktan, yakın-dan okrobaydı, babaanneme "Gülbeyaz Ana" diyerek gelirdi yanına. Babaannemde işni bilen bir kadındı. Ağzlarının payını verir, ordı ordına sıralardı cümleleri. Sizde çocuklarınız var, koruntularınız olunca görünüm sizi der batın çıkardı işni künden. Ama buna rağmen sapan işinden vazgeçmezsiniz. Ortalık durulana kadar iki evin arasında boş biryer vardı, oradan çıkamazdınız. Sonra ise avluğa değil evin demine çıkardınız. Bu demek oluyordu ki evloma işine oradan devam edeceksiniz. Sonra da ope-ğiya inemeyince, Yeliz diye selesenirdiniz. Ben ise kosa ko-şa canına minnet cibandım dama. Köydeki evin yanında bir bakkal vardı, adı Bahri. Göt Bahri Bakkal'dan kendine bir kutulata al, gelirkende bize taş getir derlendi. E-ğer rızvet hoşuma gitmediyse dizim eğriyor, şidin siz tar-layın taşı dardım. Sonra colayı da duyunca olur verirdim. Taşları göstermemem gerektiği için ceplerime koyardım. Son-tun cebine ne kadar olur ki. Baş koyuyorsam üçü düşü-yordu, salına salına dama cibana kadar. Ben üç-dört sata gidip gelmişim taşları biriktirene kadar. En son yanılınca pas etmişim. Birde bunun üzerine düşüp dizimi parcalanmış-tım. Dizimden azağı kollar aktığını görünce oturduğun yer-den fırlamıştım. Hemen kolu temizleyip, yırttığın bir bezle de sarımsıtın ayağımı. 10 yaşındaydım o zaman serde 16. Abi-ligini göstermiştin hemen oracıkta. Ama ev sevdanizden de vazgeçmemiştiniz. Sapanla uğur duruyordunuz kuzları.

Sana tes yerleştirdiğini arada da soruyordun nasıl, pengur mu diye. Dizini kırmanımı, uatmanımı söylüyordun. Ağların bitmesine az kala şansınız acılmıştı. Beş-altı kus vurmustunuz. Sonra babaannemin temizlemesi için oşığına inmistiniz. O temizleken süde bir yandan yandeki ocuğun başında atesi yokmaya başlıyordunuz. Eneği geçen ve yaralanarlardan biri olarak ilk pizini diğinizi getirip vermistin hemen bana. Bu durum hoşuma gitmişti elbette, ne yalan söylüyeyim.

Cocukken nasıl bir aletin altında her daim büyüdüysek, çocukluk kavgalarımızı yapıp barıştıysak, birbirimizin yeri geldi elinden tuttuk, yeri geldi bağırarak

Evet abi büyüdükten sonra da ayrı aile altında büyüdük, ailemiz büyümüş ve çoğalmıştı bu sefer. Bizde bu büyük ailemizin fertlerinden biri olmuştuk. Ne güzeldi ve aynı zamanda ne mutluymuş bize hiçbir kızılda tabiri derler ya; "Hastalıkta, sağlıkta" tabiri coşse bir yaşam boyu hiç ayrılmamıştık. İhtisaklıklar yaşadık, ailelerimiz, bulduğumuz yerler ayrıydı ama yine biz birlikteydik, bilin içindeydik.

Üniversiteyi kazanmıştın ve Burdur'a gidecektin. Annem bu çocuk hiç ders çalışmıyor ama teşekkür -taktirde de geri kalmıyor diyerek, ne zaman çalıştığını merak ederdi. Cevap vermeden, kendisi cevapları. Büyükken mi geliyorsun ne yapıyorsun diye merakından sonra senin aından iş halledilmiş olurdu. Üniversiteyi de kazanmıştın. Annem çok sevinmişti elbette. Bu senin için yaptığı hazırlıklardan da belliydi. Kızlarına ceyle diğer gibi, diğmişti senin götürüleceklerindeki. Tüm bu hazırlıklardan sonra Burdur'a gitmiştin artık. Ardından okulu çabuk bitirip dönemin diye suyu da ben dökmüştüm. Okulu bitirememiştin ama, yıllar sonra yeni bir yaşamla dönmüştün. Benim ardından döktüğüm su haybye gitmemişti, onlayacağıın. İhtisaklılarda eve geldiğinde aantandan kıyafetlerden çok dergi ve kitap almıştı. Soru sormamıza fırsat vermeden başlamıştın, öğrendiklerini bize öğretmeye. Dolun, sade ölümlerle yaşamımızdan örnekler vererek anlatırdın. Yorumluyor, bitmeden, usanmadan anlatırdın. Ha bak söylüyeyim kolların eskisi gibi artık acılmıyordu da, gözlerin ise yigecet gibi de belmiyordu artık. Konuşma sırasının bana gelmesi içinde bellemiyordum artık. Yok sen

21 konuştüğün için değil. Üne için uzun konuş-
yordun, anlatıyordun ama karşı tarafıda dinliyor, o-
nun da düşüncesini alıyordun. Aradan fazla zaman ge-
meden beni de Kurtuluş'un Mersin'deki bürosuna gö-
türmüş, tanıştırmıştı. Uzun bir süre oturup çay içip,
Sohbet etmiştik. Daha çok sen ediyordun, ben izle-
yici konumundaydım. Etropima bakıyor, konsulları da-
lıyordum. Arada bir de sohbeti bana yönlendiriyordun. So-
hbetimiz bittikten sonra kalkmıştık. Dönüşte ne düşün-
düğümü, nasıl bulduğumu sormakta, gecikmemiştin. So-
hbetin içine yedirerek düşüncelerimi alıyordun. Sonra
her hafta sana gidip-geliyeceğim yer olarak söyle-
miştin. Hafta içi okula gittiğimden kaynaklı, hafta
sonunu seçmiştin. Sen Mersin'de olmasında ben artık
her hafta gidip-geliyordum. Sana tamam demişim
ya gidip-gelmeyi hiç aksatmıyordum o yüzden. So-
hbet ediyor, soruyor, öğreniyordum. Öğrettiklerinin üzeri-
ne kaymaya başlamıştım. Öğrendikçe büyüdüm, büyüt-
tün. Abi yoldaşlık senle artık.

Sonra sen tutsak düştün. Ailenin diğer fertleri i-
çin senin tutsaklığın bir adım olmuştuk. Gidip-gelme
uğraşma diyenler, gidip-gelmeye, uğraşmaya başlamış-
lardı. Ne mutlu sana ki bir yandan kendin öğrenir-
ken, diğer yandan ailerede öğretmeye başlamıştın.

Senden sonrada ben tutsak düştüm. Artık ikimiz
de özgür tutsak cephesindeydik.

Bu öyle bir sevdaydı ki ölüme meydan okumanın
adıydı. Bu öyle bir sevdaydı ki tüm güzellikleri baş-
rında geleceğe taşıyan ve bu öyle bir sevdaydı ki
aynı anda yola çıkıp düşmanı vurur.

20 Ekim'de başlamıştı yolculuğumuz. Kasım'da Kervana
katılanların içinde yer alacaktık. Üne ayrılmadık birbiri-
mizden, görüyor musun abi. Aynı gün çıktık, ilk giden-
lerin peşi-sıra. Kuzenip cephecilerimiz, düştük yollar
yollara. Artık Veysel'in dediği gibi; uzun ince bir yol-
da, gece-gündüz gittik. Ta ki menzile ulaşıncaya.
Kadar yol uzundu, ama bir o kadar da kalabalık. A-
nadolu'nun Karadeniz'inden, Akdeniz'inden, Ege'sinden,
Marmara'sından, Kürdistan'ına kadar herkes yerini al-
mıştı. Püskürtülecekti yaşamı dar edenler, karşı koyulacak-
tı. Bizli birbirimizden ayrıntılara. Sonra birer birer ilgisiz
fikier cevaplar verilmeğe başlamıştı.

Sen de hapishanede başladığın yolculuğuna tahliye

olduktan sonra dışarıda devam ettin. Nisan'dı anam seni ilk kucagina aldığımda, Mayıs'ta tüm halk seni boğrina bastığında. Üzülme insan gelmişti seni uğurlamaya.

Çocukken sapağa canlarını kirdiğin teyzeler, okul bahçesinde bilge oynadığın gençler, enolarımız, babalarımız, kardeşlerimiz ve aynı yola baskajduğumuz canımızdan başka yoldaşlarımız. Kara salvarları, ak tülbentleriyle yakınlarına selam gönderenler, son bir kez görmek isteyenler. Bak görüyor musun hepsi gelmiş seni uğurlamaya. Desene Deliz görmesen, bilmesem, inermesem alkarmıydım bu yola, baskajarmıydım bu sevdaya. Baş kayarmıydım....

Destanımız 6. yılında menzile doğru ilerliyor, 121 kez öldük, 121 kez bilindik. Öfkemize öfke, canımıza can kattık ölümlerimizle. Taki zafer bizim oluncaya, ta ki halaylarımızı çekip, türkülerimizi öğiz dolusu söyleyeceğimizi günde buluzmak v mudu ve inancıyla. Elveda demiyorum, birgün mut laka görüleceğimizi biliyorum.

Gökçe'ye

Bir şarkı nasıl çok sevilen dillerden duyarız, her kes onu bilir, sende söyledin. Gittikten sonra diller - deydin yani. Senden sonra gelenler hep birbirlerine seni anlattılar. Yapacağımız her işte, espri ve şaka müzika Gökçe olsaydı... diye adın geçerdi mutlaka. Veya konu ile ilgili senin yaptığın birşey anlatılırdı. İşte böyle anlatımlarda tanıdım seni ilk başlarda. Daha sonra yazışma tanışma sanamıza da oldu.

Dev-Genç biröze açılacaktı. Ankara'da. Boro ismi yer kiralanmıştı. Boya vs yapıp eşyalar ayarlanacaktı. Boya işi bittikten sonra yerleşme işide yavaş yavaş halloluyordu. Artık hergün uğrak yerimizdi D-6 biröze. Birgün geldiğimizde masada garibiyi birisi oturuyordu. Espriyi yapıyor etrafı nese saçıyordu. Annenden boronun ihtiyaçları için nasıl bora para ve habi istediğini anlatıyordun. İşte ilk karşılaşmamız böyle olmuştu Gökçe..

Boronun sık kaldığı ve sence birlikte çalışmalarımız birkaç ay sürdü belki ama bu kısa zamanda belki de başkalarının yazmadığı kadar çok şey yazışıp paylaştık. Birgünümüz bir yılın ddulugunda geçti. İyi de öyle peşmiş. Ne mutlu ki bizlere sizim-senin gibi yoldaşlarımız var.

Simdi geride kalanlar, gidenlerin - sizlerin yoldaşna da omuzlayıp yolumuzdan devam ediyorlar. Ta ki hayalini kurduğumuz o büyük güne kadar. Evet, hayallerim, hayallerimiz perspektif olacak.

Kızılay'ın meydanındaki o gökdelen de kocaman dev gibi kızıl bayrağımız ve önderimizin hep ileriyi gösteren nesneli dalgalandıracağız. Kızılay Meydanı ve ölkemizin tüm meydanları bizim olacak.

Ve peşinden gelen Dev-Yöreklileri gördün
değil mi? Ankara Kalesi'nin burçlarına kızıl
flamaları diktiler. Kızılay Meydanı'na gi-
lip her yıl Dev-Gerçak petenelerine yeni
halkalar eklediler. Binsen O meydan da
Dev-Yörekliyle dolu taşacak.

Nasıl taşmasın ki...

Yörekliler dev gibi bir coşkuyla sızın mır-
sızlık doluyken.

İşte Dev yörekli bir sahan olup uştun
Karadeniz'den.

Aldı tam Dev-yörekli selamını ve halk-
ya durdular kayan yıldızların altında.

Umudun Yolunda Kalay Kalay Yürüyor Bizimkiler

İki Anadü yigidi adınıyor Antara sobaklarını. Sobaklar dar ve birbirinin benzeri gibi olsa da onlar arasındaki farkı görüyorlar. Biliyorlar ki adınıdikları sobaklar, gittikleri kamponer-kontinler Berdan'ın, Birtan'ın onları ile dolu dolu. Onların izlerini taşıyor aralar.

Yen yavaş adınıyor yolunu yigidler. Yolları bazen Hacettepe'ye bazen Gazi'ye bazen de yoksul geçebildi sentlerine uzanıyor. Bu yollar bitmez, kapanmaz biliyorlar. Çünkü bu yol umuda giden yol.

30 Mart 1972'den bu zamana hangi kar-fırtına, boran kapatabilmiş ki umudun yolunu şimdi kapatabacak...

Yarıyorlar kar, boran, sıcak-soğuk demeden.

Yarıyorlar bin yandan da peşerage dar güzel dostlar kurarak. Öyle ya onlarında hayalleri vardı. Ve dostlerinin gerçekleşeceğine olan inançları ile hayallerine giden yolda yigidler iste.

Bu yol "engebeli, dikenbaşı ve sarptır" demiş yolun önderleri. Ama güzel dostların gerçek olması için tüm zorluklara değerdi. Onlar böyle öğrenmişler ve öğrendiklerine sonuna kadar inanmışlardı. Kendilerinden öncekilerin, sonrakilerin ve tüm güzel dostların perçek olması için değerdi. Oluşur şimdi iste iki yigidin Antara'da umuda giden yolu adınıdikmaları.

Adımlar hızlandı. Hızlı hızlı daha hızlı...

Dev-süreklili yigidler hızla adınıyor yollarını. Adınıdikları siktastı, yolları çöşaldı. Onları dostlarına götürülecek yollar göründe. Artık aynı yolları adınıdiklarında. Ama bu sadece fiziki bir ayırıldı. Biri karadeniz dağlarının diğeri Tobat dağlarının patikalarını adınıdikyor. Aynı patikaları adınıdiklarda aynı dostları kuruyorlar.

Önemli olan da aynı dase kurabilmek değil mi?
O daseledi onları yine biraya getirecek olan.
Ve gane geldi. İki yigit iki Dev-yörekli selam
larını saldılar Karadeniz'den, Ankara semalarına.
Karadeniz'den selam pehinde alınmak olur muy-
du. Aldı Gökçe'nin sıcak selamını, ve yanejimin
en güzel yeme koydu. Karayfillerle sasedi Karadeniz
lokulu selamı Şengül.
Ve Ankara'nın Karayfil sokak'ında karayfil oldu
aati.

Ankara Ankara daha da karayfiller girecekler
daha çok selamın yankılanacak semalarında.
Koltuklarında oturup halkı dillerine kadar sasmoren-
lerin uarası, Karayfil olup aşantlarında var.

Eyüp aldı Karayfil sokak'tan karayfilleri ve
yoluna devam etti. Yanında Gökçe, Hasan Hasenin,
Şengül... İste her birikteler. Daha kemler yok ki
yanlarında.

Yanıyor yareği Eyüp'ün. Hırta, şpkeyle, a-
cıyla. 121 canın ateşle yanıyor. Bu yengin zul-
mün sahiplerini de yakmalı deyip dalyor hedefine.
Ve vuruyor onikiden hedefine.

Korku salıyor, zedimlerin reyalarına karabasan ol-
up dalyor birkez daha. İste bu korku onları a-
hirete kadar pıdecek.

Ve bir halay kuruluyor Ankara'nın sokak
larında. Halayın başında Gökçe, Şengül, Hasan Ha-
sein, Eyüp...

Halay büyüyor, perisliyor. Yenileri katılıyor hal-
ya. İste umudun yolunda halay halay yanıyor bi-
zimbiler.

Gökyüzü Yıldızlarla Dolu

Karadenizden bahar tazeliğinde
bir rüzgar esiyor
Baharın ve Karadeniz'in sam. kokusu ile
ama bir o kadar da
alevin yakıcılığında rüzgar

Rüzgarın getirdiği ateş yakıyor
Hemde taş yürekleri
Ana, baba, yoldaş yoreğini
yakıp kavuruyor

Yanar
Yanar ama
kalları sivrülüp bitmez yüreklerin
buda böyle biline
Duyun, görün
bu yürekleri!
Bu yürekler ki,
sırası gelince
kafesinden yırtar, çıkar öne
geride kalatlar için
öyle fedakar, öyle cesur
öyle mert yarı...

Kaldır başını
bak Karadeniz semalarına
Görün değil mi?
iki yıldız kaydı
Ankara'nın üstüne doğru

Aa Ankara
kucak aa o yildizlara
Biri Huzan Huseyin
biri Gökse yildizi olanin
Senin havandan
suyundan yetipen
Karadeniz'de parlayip
geri sana dänen
yildizlar

Bilin mi
neden aşarin böyle aydınlık
senin Ankara

Aydınlıksın
Çünkü böyle yildizların var
Umut dolu
sevkiyon yildizların
Ve
bütün gökyüzü
böyle parlak umutlu
yildizlarla dolu

SENİ TANIMAK

Yılların yada gençlerin önemi varmıydı, sen -
sizleri tanımadım. Tarihte önemli yıllar vardır. Ülke-
mizin üstüne bir karabulut olarak çöken 12 Eylül
gibi. Hanginiz yoktunuz ki, 12 Eylül hareketlerinde
Bende o yıllarda sizleri yani devrimcileri tanımadım,
sizlerle bir yürek olmaya çalıştım. Sonra mah-
kemeler başladı, yani ana davalar.

Sizi daha yakından görebilmek için ana davaya
gelmeye başladım. Birkaç listeyi isim olarak tanıdım.
Tabii gençlerin ve fakirlerin yoğun olduğu bir sızdı-
tı. Bunları protesto edip mahkemelere şartla çı-
kardınız. Biz izleyicilere sigara atardınız. Bende
o sigarayı gençlerce aldım, sonra içtim.

Yıllar sonra tahliye olmuşsun, duyduğum ana-
göremedim. Bir defasında sizin emeginizle çıkar-
mış olduğunuz Diken, Ölüm ve Yaşam kitabını
da okuyup görmüşüm seni. Banga rağmen, senle
karşlaşmak, sohbet etmek, benim sorup senin
anlatmanı istiyordum. Nereden bildim yıllar son-
ra yani basındaki kansuya, çok yakınıma gele-
ceksin. Bir gün bang o eve gitme dedi, anlattım.
Ama bende o sevinç o merak kendi acım-
dan gitmesem görmezsem olmazdı. Fakat senin
olduğunu bilmiyordum. Banga gitme diyenin bir
an önce evden çıkmasını bekliyordum. Gitti:
bende hemen bir işi bahane edip kansuya git-
tim. Ama evsahibi kadın beni içeri almak iste-
medi. Bende çok önemli olduğunu bahane ederek
içeri girdim. Oturma odasında oturuyordun. Bende
çok şaşkıncıydım bu kadar yakınıma geldiğin için.
O şaşkınlık içinde öyle bir sorulduk ki birbirimize
kopmak dahi miyorduk. Sonra nereden nereye künet-
miş deyip gördük sohbeti başladık.
Ama ben hala ismini hatırlayamadım sana da
sorumadım.

Bir an önce gidip kitaba bakmak ismini hatırlamak istedim. Tabii bir yandan da buraya geldiğimi arkadaşlar duyarsa bana ne diyecek sükunetini yasıyor, bir taraftan vereceği her cezaya kendini alistirmaya çalışıyorum. Artık olan olmuştaki yanlış ben yapmıştım. Olan her derde cezaya değer diye kendini avutuyordum. Biraz sonra geleceğim diye eve gittim hemer kitabı satım isminde baktım, kendi kendime geldim, Abul hatırlamazın diye, Kosarak yanına geldim.

İçimden Saban senin diye bağırarak geldi, yapamadın. Çankır ev sahipleri sana başka isimle seslenirdi. Bende eğilip kulagina sen Sabanın dediğimde geldim. Bana; az önce niye eve gittin geri geldi diye sordun ben ise ismi öğrenmek için kitaba bakmaya gittim dedim. Kitabı benden istedim. Bende getirdim ve bu kitap'ın sana yasak bende kalsın dedim. Kitabı okudum ve benden sorulacağını söyleyince sende bana; "bir daha bana yaptığını başkasına yapma" diye nasihat bulundu. Şerhlerinin ne olacağını ve genişliklerini anlattın. Bende bunun üzerine aksan ne ceza alabilirim diye sorduğunda, korkup korkmadığımı sorunca; seni ve sizleri bir daha göremem korkusunu yasıyorum dedim. Tabii aksan yaptığım hatayı arkadaşları anlattım, bir gazel fırmanı yedim. Cezam da senin ihtiyaclarını gidermek olmuştuk. Bu cezaya çok sevinmiştim. Ertesi gün sana aldığım cezayı söylediğimde ne olacak sandı dedin. Bende ihtiyacınızı söyleyeceğim dedim. İhtiyacım yok dedin ama olmaz bu gazel ceza, yerine getirmeliyim dediğimde senlerden geçen al dedin. Bende ~~sa~~ sahibine sordum o da gıyafatın ihtiyacı dedi. Gözel bir dir-veriş yaptım, geldiğimde ne gazel cezaymız bu diyecek tekilmistim. Evet böyle cezalar bizim gözüm altına, Senin ve sizlerin yarattığınız o güzel değerlere layık olabilmek, yaşamız olduğu orulu yaşamında sana layık olabildiysem ne mutlu bana. Tekrar seni ve sehitlerinizi saygıyla anıyorum.

MUCİZE DEĞİL GERÇEKTİ

Tanıştığımız, 16-17 Nisan'dı, yazayan ve sloganları atan Mahir'di... Mahir'di orak-gelirli bayrak, kusatmanın altında camı aşan, "asil size teslim olur" diye haykıran... Mahir'in sesiydi yankılanan, sanki "biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" diyordu... Yanlışlardı, susturulanlardı Ulaştırmanın muavazasını, halen farklı şeyler gibi istiyordu, zulme karşı... Cevahiri toprağa değil kalbimize gömmüşlerde hücremize dönerken, şimdi Gijetihavuzlar'da carpıyordu bu yarek, Cevahirke...

Yar Bayrampazarı Hapishanesi, 17 Nisan sabahıydı, TV'nin dögmesine bantılmasıyla, tutuklular bu görüntüyle karşı karşıya kalmıştı... Sabo'ydu kusatma altındaki, yanında cam yoldastları vardı... Kusatmadaydı yoldastları ve onları kapıhanenin dört duvarı arasında elleri kolları bağli, istiyorlardı TV'den görüntüleri. Bir mucize olsa, halk, yoldastları kossa yarılar kusatmayı. Sanki TV'de biraz sonra bu görüntüler çıkardı. Ustiyorlardı, slogan atıyorlardı, çatısıyorlar, ajitasyon yapıyorlardı... Halka yoldastlarına mesajlarını ulaştırıyorlardı... Neden olmazın, gea değildi, öleneklerdi, ölmemeleydiler... Daha 12 Temmuz yazanali çok zaman olmamıştı, yazanaleydiler, halkın ve yoldastlarının onlara ihtiyacı vardı. Onlar bu toprakların yarattığı, yetiştirdiği en büyük değerklerdi ve kusatılmışlardı katiller sarosa tarafında. Bir mucize dınlıydı mutlaka, bir mucize dınlıydı mutlaka...

"Mucize" mi, aynı yazanıyordu ya mucize, mucize TV ekranındaydı, gözlerinin önünde yazanıyordu. Dikkatli bakmak yetiyordu mucizeyi görmek için, başka bir göze başka bir yarek bakmak yetiyordu mucizeyi görmek için. Sabo'ydu, Eda'ydu, Taskin'di... slogan atıyor, direniyor, çatısıyor, teslim dınyıyorlardı. Yoldastlarının, önderlerine selamlarını yolluyorlardı. Kusatma altındaydılar, katillerin ellerine krabirsey peçemesi diye herşeyi kırınışına kadar yakıyorlardı. Kusatma altındaydılar, sanki ölmekle burun buruna olan onlar değildi. Yoldastlarının durumunu soruyor, onlar için uyarıyorlardı. Sabo'ydu telefonla TAYAD'lıları arıyor, onları görmek istiyordu, onlara sözlerini söylüyor, kadın yoldastlarına mesaj yolluyordu "Bay-

nağma etkisi dört bir yanında dalgalanacak" diyordu. Sabotaj da "Amcabeyim" diyordu, "Sinan" diyordu onları durumsuzlaştırmak ediyordu. Mucize değil gerçekti, yazanıyordu, gazeteler vardı. Sorulara isleyen, sarıyan, eğretiler görüntülerde ve foto ekranlarındaydı. Kattillerden, sarıya, korkaktı, amiriydi, her şeyde sesinde; silah sesine andırın çatırtıda biraz daha zayıf gırtlardı saklandıkları deliklerde. İşte Sabotajlar canında sloganlar, omak-seselli bayrak, şayır "bayrak-niç etkisi dört bir yanında dalgalanacak" diyorlardı...

Ulsta görüntüler Diyarbakır'ın bir kahvehanesinde oturmuş Erhan'a ettiledi, sekti kağıda. Ulsta görüntüler etkisi dört bir yana. Çiftkavuzlar'daki bayrak daha o anda etkisi dört bir yanındaki yöreklere isleyen, dalgalanmaya başlandı. bile sekti onlara Erhan'ı kağıda şayırına. Sonrakı görüntülerde etkisi dört bir yanında dalgalandı bayrak, daha ilk günden itibaren 16-17 Nisan'da aktılan kanın hesabını vermeye başladılar katiller...-

Yeni Bayrakçı Hapishanesiydi, hava seselli sızdı. Sabotaj izlenim, hava, ve yoksul yöreklere. Sanki Sabotajın talimatıyla hep birlikte aktılar havalandırma, "17 Nisan şehitlerimizle ölmesizdir", "Yazın 17 Nisan Diresizimiz!"... ve "Yazın"lı "Kahrolandı bu diler slogan" dedi dilimden. Sonra sızgında havanın, sesliliğiyle yöreklere oturduklar havalandırmanın her yanına sızdıları halinde... Neydi izledikleri, neydi yazınan. Yeni bir Kizildereydi, Mahir'di Çiftkavuzlar'da sarıya, Ulsta, Cevahir'di... Kerpiç evdi kusatılan ve nasıl ki, Kizildere'de yankılanan ses bulmuştu yöreklere yankısını, yine bulacaktı... Kizildere yeni Kizildere'lerle ağılıyordu. "Varlık yere kan içinde varlıcağı, ve şayır onları hesabınseyi affetmeyecek kadar tınalla sızdıları ko- parılacaktı"...

Fadi Özpolat

Güneş Rengini Aldılar

Gepit gepit yerlerden geldiler
Anadolu'nun sofrasında diz kırıp
Aynı badenin dolusunu yudumlayıp
Erdemlerin en güzeline doğru
birlikte yol aldılar
Bağımsız ve yeni bir dünya
istagiyle doldular taştılar
Korku ve coşku nasıl
eş anlamlıysa
Ülkesini terk edip
Kabuklarına çekilmediler
Ve engeller kondu
pusular kurıldı
barikatlar örüldü. önlerine
Tam bunlara inat
yasın tutmuş yaralarını sarıp
Vazgeçilmez sevdalarını
renklerini kucakıp
Bir denizin sonsuzluğuna
Ya da masmavi bulutlar gibi
Erisilmez deren sonsuzluğuna
doğru yürüdüler

Onlar iyinin
Onlar güzelin
Onlar özgürlüğün
simgesi olup yıldızlara ulaştırılan
kimileri taklit etti
sözlerini

Fakat veremediler ışıklarına
Ulaşamadılar umut limanlarına
Gönüllerden gönüle döprü atıp
önce kalplere
sonra dillere
ve sonra da toprağa

yaşamın sesini
umudun müjdesini katarak
kendilerinden sonra döfercek
kuşakların tohumlarını serptik
ve Anadolul'da
isimleri Mohir
Hüseyin
Ulup oldu

Bazen bir silahın mecmuğinde
Bazen söylenen türkânün
ezgisinde

İpsinin öretilen ellerinin
içinde
Kısaca yaşamın kendisinde
Kıpkızıl karanfil olarak

Anadolul'un dört
güneş
fidana duralular
bir yerinde
neğini aldılar

Sessiz ve İsten Güfürmesesi İle Veda Etti

Hastanenin merdivenlerini çıkıyorduk. İki sonra arada olacaktık. Heyecanlıydık. Sonki zaman uzadıysa uzuyordu. İstenler bir kerte bitmiyordu. Sonunda gitti İstenleri bitti. ve dış kate çıkmaya başladık. O merdivenleri hiç bu kadar hızlı adımılarımızla herhalde. Bizimkinden kaldığı bilmemizin kapısındaydık. Kilitin açılması duyunca biri kaştı hemen. Gelen Semra'ydı. Ne güzel de gülüyordu sıcak, isten. "Arkadaşlar pedli diye içeri kestendik. Hepsi birer birer çıktı. Oda da Zalkha ayaklarının üzerine kesenadığından paylak paylak yürüyordu isteminin yürüyüşü yavaşlamıştı. Hemen arada küçükleşmeye başladık. İstenlerce jandör ac olan incedik bedenleri dayayıp sırtıyorduk. Sınıklı terk etmek, alıp yürüyüşün içine salındık istiyorduk. Ama bir yandan da incedir miyim, açıtır miyim diye düşünmekten kendimizi atıyorduk.

Birebir hiç kısıtlanamıştık daha önce. İyri hapishanelerdeydik. İktisapta bastonist sohbetimiz. Altınlarına kızılentlerini taktikler sava daha sık mektuplaşıyorduk. "Sen Zalkha'nın, sen Semra..." dersen bile emindik. ve her küçükleşme sonki yıllardır toniyormuşcasına sıcaktı. Hüyükü duyuru, karakterlerini biliyorduk belki ama şu an hiç de önemli değildi. Onlar Biz'di. Bizim koranlarımızdı, İsteni yaktı.

"Yoldas nedir" diye sorulsa herkes çok cesitli cevaplar verebilir. Sındı sorulsa, iste bu isten küçükleşme, insanın içini isten, yürüyüşüne isteyen potansiyedir dertim. o jandör yürüklerdir yoldas.

"Çok fazla ayakta kaldınız, içeri girerim mi?"

Bu soruyla birlikte hepsi birden gülmeye başladılar.

"Oo, daha kapı önünde refleksiyonla bastonunla, olmaz öyle, baston ortasalım. Hasta olan sizsiniz, biz değil" dediler.

"Önce Meryem'ü uyaraydım" dedi Semra. Odaya gir-dik, yatağında oturuyordu "Gelemedim, kuşuza bakmayın, hoşgeldiniz" dedi. Küçükleştik jandörün kenarına ilişip sohbet ettik biraz. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorduk bile. Tabii o heyecana Meryem'in yürütüğünü de fark etmedik. Semra imdadına yetişti hemen "Biz oturma odasına geçelim, sen de biraz dinlen olur mu Meryem" dedi. Kısıl noktasıy olduğumuzu anlatamadım. Bir-iki şey söylemek istesek de söyleyemedik. Meryem, "tabii arkadaşlar yürümüşler, Gay da vermediniz" deyiverdi.

Meryem Kartal Hastanesi'ne götürüldüğü peri getirilmiştir. Bayrampaşa Hastanesi'nde zorla müdahale kasıtlı olmadığından direnişçileri zaman zaman buradan alıp araştırma hastanelerine götürüyorlardı. Hem "gerekiirse" müdahale edeyim, hem de yalnız kalırsa belki kazanırım, diye düşünüyorlardı. Başka hastaneye götürme bile başlı-basına eziyetti. Yolum soruntusu, yolda yordum eden birinin olmaması yorulmuştu elbette sadece ruhun soruntusu bile duvarların-
den geliyor. Ağrının kaynağına girmeleri, haftaları, ayları geri de bir-
mis direnişçilere bir de bu eziyetti yapıyorlardı. Meryem de, Kartal Hastanesi'nden döndükten sonra çığırdaşımı; data sabuk yutulmuş,
yürümekte zorlanmaya başlamış. Bu nedenle de zamanının çoğunu
yatakta geçiriyor, yhe de kendini zorlayıp oturma odasına geliyor-
mus. Çaylarını hep beraber yudunlamak için.

Meryem sessizdi çok fazla konuşmuyordu. Genel halinin böyle olduğunu biliyorduk sohbet ediyorduk sık sık direnişçimizdi. Göz-
leri ilerliyordu kısa zamanda çok şey paylaşmak istiyordu. Her
sohbet ondan bir parça olacaktı. Her tekellüm yünü aydınlatan
bir ışık. Hiç kırmıyordu bizi. Sorun da olsa belli etmemeye çalış-
ıyor, soruyor, anlatıyordu.

Mart'in sonlarıydı biz hastaneye gittiğimizde. 30 mart
aksiyonu için programı hazırladık Türküler, marşlar, şiirler... Programın
her ayrıntısını direnişçiler hazırlamıştı. Verilen alanlarla en pür-
zel şiirler seçilmiş, türkülerini hangi sırayla nasıl söyleyeceklerine
kadar birlikte bellemekmişlerdi. Zaten her şeyi hep beraber yapı-
yorlardı. Gâhen her onunı paylaşıyorlardı. "Burada biz bitiriyoruz
tolduğumuzdan kopordular ama biz birlikteyiz. Direnişçilerimizin
çoğu ya tek başına ya da en fazla iki kişiyi görebiliyorlar. Biz
bu ortaklığımızı sonuna kadar değerlendirmeliyiz. Bir şeyi kısıp
sak da, sevincekte hep beraber yapacağız." diyorlardı. Ve
bundan müthiş zevk alıyorlardı. Jazmanın içinde olmak, bir birlerinden
göz almak onları mutlu ediyordu.

30 mart aksiyonu saat 21⁰⁰'de programa başladık Meryem
gelememişti. Oturulan oda ilk yatak odası karsılıklıydı. Kapıları
açıldı ki Meryem de yatağında da olsa programı izlesin, katıl-
abilsin.

Tam karşısında oturuyordum. Gözüm hep ondaydı. Yata-
ğında dâhâp duruyordu. Bir ara elini kaldırdı. Çığırdaşımın dışından-
günden yanına gittim. Gözümce görünmedi, "ne oldu" dedi. "iyi mi his-
sediydin bir şey mi var" diye sordum. "Yok, iyiyim" dedi. Ne ol-
duğunu anlamamıştım. İskertiyeye döndüm. Program bitene kadar onu
izledim. Sırekli hareketliydi. Yatağında oturup, yatar, sofa-jale
dâhâp durdu. Normalde böyle değildi. Programdan sonra hep birlikte

ya da gittik sohbet etmek için.

- Ne oldu? Neden hepimiz buraya toplandınız?

- Hiç sohbele geldik.

Hepimiz ora bakıyorduk. Maryem 30 mart programından önce ajansımıza başlamıştı. Birinci pidip geliyordu. Semra, ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda kabul istemiş. Önce onttanmış, tek bir sorun "ya bir şey demis gelmişse yerel kadını da farkındaydı. Önemli bir yaklaşımdır. Her zaman ki gibi sessiz-sakin gelmek istiyordu. Ya da böyle huzurluydu ki. Ve yavaş yavaş bütün huzurundan ayrıca mutluydu. Çünkü hep "30 mart'ta sehit olmak istiyorum" diyor.

30 mart, unudun Anadoluluların tepelerinde yer aldığı tarihi. Ve o da böyle bir yerde tohum olarak istiyordu. Suyun yatağında okması gibi sessiz ama dolu dolu akarak istiyordu. Bilirdi ki ırmağın bazen sakin sakin, bazen parıl parıl akar ve denize ulaşır bir gün. Şimdi o büyük denize çok yakındı. Sabırsızca akarak istiyordu. Bir an önce denize ulaşmak, oradaki her bir damla ile kucaklaşmak.

Gösteri iyi geliyordu Maryem'in. Bu nedenle de kocaman ka- zanan acıyordu gösteri. Bir süre sessizlik oldu. Herkes onun son anları olduğunu biliyordu. Çok şey söylemek istiyordu ama hangi kelime ifade edebilir ki yaşadığımız duyguları... "Seni çok seviyoruz" desek, sevgimizi anlatır mıydı? Sanki ellerimizle gururla karşını duyurabilir miydik? Ya da seni unutmanın, bir daha gör- nemeyecek, sessizliğin duyuramaz olmanın acısını? Hangi kelime baş- tan ayırır tüm benliği sonsuz öfkeyi anlatabilir ki? Şökrat he- kimini saktan yitirmişti. Tüm duygular kolları sirmişti sanki kollarında.

Anadan ne kadar zaman geçmişti? Bir saat önce olmuştu her halde. Zaman akabildiğine yavaşlamıştı. Maryem ise bir o kadar hızlı. Yatağında sürekli hareket halindeydi. Yatıyor, oturuyor, deniyor. Onun rahat edemiyordu bir türlü. Derin derin nefes alıp veriyordu. Aldığı her soluk acı veriyordu. Ve içine çektiği oksijeni dışarı verirken "bu son" dercesine rahatlıyordu.

İşte bir solukluk yapam. Nefes alıyordu, veriyordu. Ciftenini dolduruyordu oksijene, kabını bırakıyordu. Vücudun refleksi bu. Her nefes yapam. Ancak zamanı çok yakın artık; ciftenlere daha tüm nefesin bir nefesde vücuttan sızılıp atılmasının.

Açık ediyor Maryem. Son nefes için hızlı hızlı dokunuyor ciftenlerini. Ve daha güçlü basılıyor soluklarına. İçinde hiç bir şey kalmasını istemiyor.

Birinci pidip geliyordu. Gözünü açtığı anda teninin gösteri.

Bakıyor du etrafına. Kimdik biz? Neden buradaydık? Cevap bulmaya çalışıyor, zorluyor du kendini. Ve bitirilmiş olsun hatırladığında kocaman bir jüriye meki kaplıyor du yavaşca.

- İlyem nasilsin?

- İyiyim.

- Ben hatırlıyor musun?

Bir an durdu. Gözlerini daha iyi jüriye meki için açtı, sonra iyice bakıyor du Hatırlayamamıştı.

- Hatırlamazsan bozulurum bak, deyimce jüriye meki başladı.

- Hatırlıyorum, sen semra'sın.

- Evet canım. Peki biz neredeyiz, niye buradayız biliyor musun?

Etrafına bakıyor, hepimiz tek tek inceliyor du. Cevap vermedi, sadece jüriye meki farkındaydı yolduğunun sona ermek üzere olduğunu. Bu yettiyor du ona. Birazdan konuşacaktı sendiklerle. Zorun jüriye meki. Ve o daha fazla beklemek istemiyor du.

Sürekli konuşuyor, sorular soruyor, bilincini açık tutmaya çalışıyor duk. An an hafızası siliniyor du. 3-5 yıl öncekindeydi silindi.

- Neredeyiz biz İlyem?

- İhtiraziye'deyiz. -- Abim nerede, o niye jüriye meki?

- Sen İngilizce biliyor musun?

- Tabii İngilizce'deydim ben. Orada hapishanede de kaldım.

- Abimi hatırlıyor musun İlyem? ana ne oldu?

- Kahraman Abim. (Lütfen aydınlanmıştır.) O şehit oldu. Ben de onun yurtdışı jüriye meki.

Gece yurtdışı olmuştur. Artık konuşmuyor, sorularınıza "hi hi" gibi cevaplar veriyor du. Uyumak istiyor du uyumak. Ve bir daha uyanmamak. Sanatçısının imajına bırakmamak kendini. Kızıyordu bakki de bize. Onu uysal tutmak, biraz daha yavaşlamak istediğimizi. Ağzına demkayta verdiğimiz bir demkayta su bile aç veriyor du ona. İstemiyor du biz de karamız du. Son anlarında bile jüriye meki deşiyor du. Jüriye meki deşettikten, kasını tutarken "sial de jüriye meki" der gibi bakıyor du kendi yapmaya çalışıyor ama yapamıyor du. Rahatlatmaya çalışıyor duk. Onun bir anlık rahatlaması biz nasil mutlu ediyor du.

Sabah yanında taktım. İhtiraziye'nin dinlenmesi jüriye meki. Hatırlıyor böyle konuşuyor jüriye meki İlyem. Onu istiyor duk. Gözünü her açtığında jüriye meki "Beni tanıyor musun?" diye soruyor. Böyle bakki jüriye meki. "Cepheyi biliyor musun?" Kaskını sattı. Meyi se diğimizi anlatamamıştı. Jüriye meki yaktı artık hafızasında. "Hareketi hatırlıyor musun değil mi? Biz yoldayız" dedim. Elimi ver jüriye meki siktir. İhtiraziye kapandı jüriye meki.

Direnisileri kaldirdik. Beraber yola cikmistirdi. Gosteri bir ucu
ordina birlikte degermistirdi. ve bu entori yazmak, son entorinda
yoldasini yaninda olmak istiyorduk. Hepsi tek tek gelip apte
merhem'i.

Nasil oldugunu soruyorduk. Inek Merzem konusuyordu.
Sadece gizesini asip kapatarak cevap veriyordu. Sakin diyet
yavaslamisti. Derh bir nefes dicit, duruyor, veriyordu.

"Nefes al Merzem... Gizesi ac Merzem..." adalar bir birini
tekrar ediyordu. ve artik Merzem gizesini de acuyordu.

"Nefes al Merzem... Beni duyuyor musun?... Merzem! Merzem!
Kastiri ayuyordu yalnisa. Bizi cevapsiz birkim istemiyor-
du. Nakesi dyke yavaslamisti ki zor duyuyordu. Kalbi de donki-
yordu. Analiki ona jekli atiyordu. Her vurus "plidiyorum" dicit-
du. Kalbini her atigiyla bize veda ediyordu.

Derh bir nefes daha dedi. Basini yna sevirde.

- Merzem nefesini ver. Hadi Merzem...

Birakti selgunu.

- Bir sakun daha Merzem, nefes al Merzem...

Senra srekli konusuyordu, Merzemite. onula birlikte nefes
alip veriyor, onula birlikte aci duyup rahatliyordu.

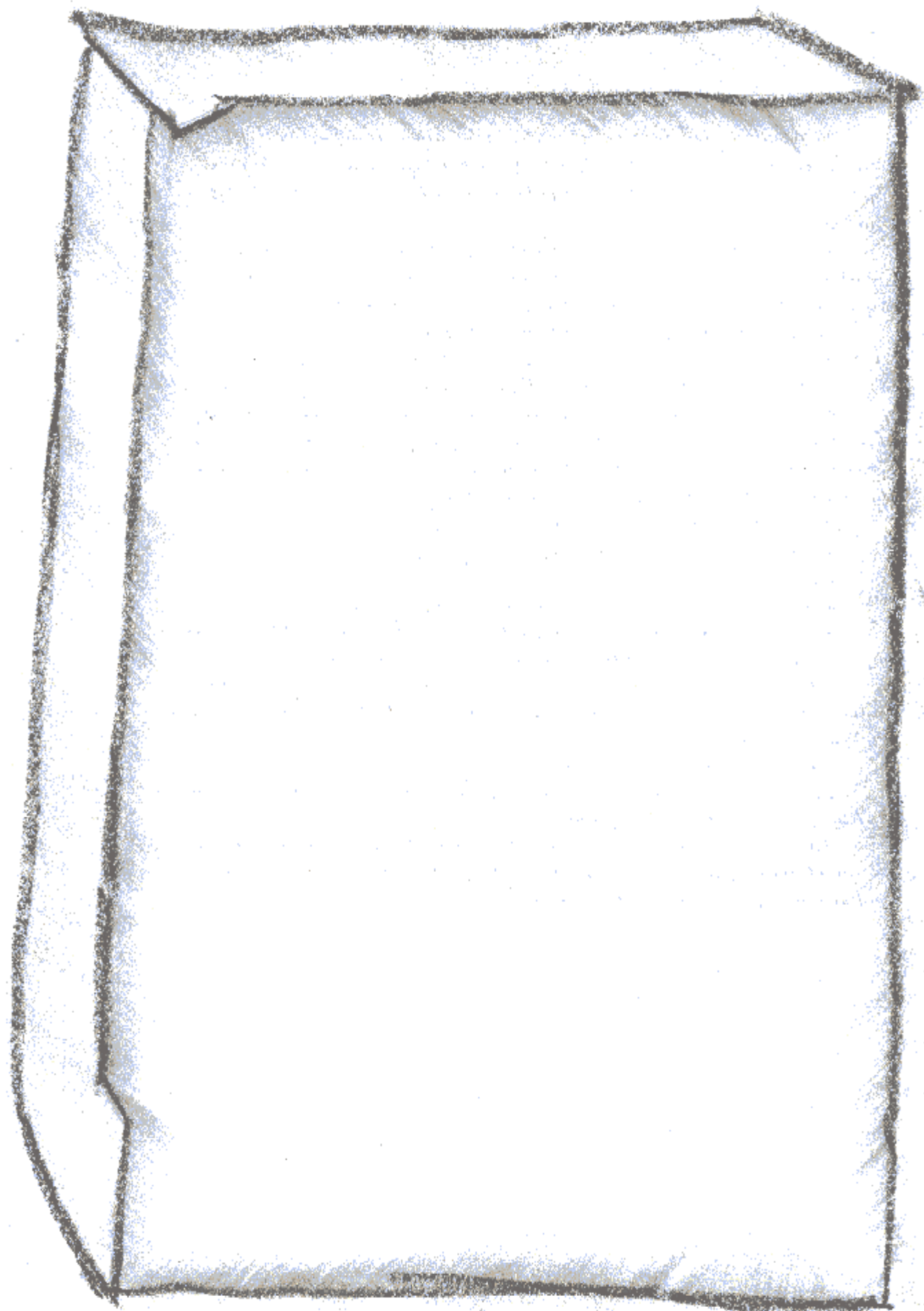
"Nakesi durdu, duyuyorum. Kalbi?" diyerek yizesine bakti.
Kalbi atiyordu. Bir vurus, bir vurus daha... Kalbi atmisyordu artik.

- Merzem, Merzem.

- Kalbi durdu, duymaz bizi.

Bir entik sessizlik oldu. Direnisiler tek tek gelip ahundan
aptiller, saygi drusu yaptik.

Ulasnist hedefine. Gizesinde kocaman bir gikimsene. Huzur
ve mutlulugu yizesine yansiyordu. Gelisyordu. Sessiz ama isten
gikimsenemeyek veda etti bize.

Refikalarım, Sizi Çok Özledim

Nasıl anlatmalı yüreğindeki özlemi bilmem ki...
Kahkahalarımı özledim, hemde gölde suyu kalkanlar gibi su
sızdım kahkahalarınıza...

Özledim costulu solumları, yanı solumuz kalır ya kimi
zaman misin. Göğüs kafesini sıstırıp sıstırabilirdi kadar, çat
latırcaşına kabungalarını solum almak için. İste öyle bir öz
lemdir yürekteki...

Özledim gözlerindeki ısıtılı bakışları... Hanı espri karalı
tı usaktan gönderi kadar bir ısıtılı sıstırma nasıl tutkuyla
kırılırdı, iste öyle gözlerindeki ısıtılı bakışları özledim.
Özledim misin başındaki gay sohbetlerinizi, takılmalarınızı
birbirimize... Kavgalarımızı özledim, şükelerimizin kabard
ğında attığımız hish vaktaları... Öyle çok ki sizlerde öz
lediklerim. Tek tek nasıl anlatılır şimdi. Hanı Sergebinizle
sıcaksız haliyle "sizi çok çok seviyorum" derdi ya iş
te öyle refikalarım sizleri çok çok özledim.

Mart geldi ya bu özen daha bir büyüdü... Bazan
yüreğim çatlayacak gibi oluyor, hergün büyüyen büyüyen
bir özlemi daha ne kadar taşıyabilir bu yarek diyorum.

Mart özlemi büyüttü dedim ya yürekteki uuvuuu-
muz'la birlikte büyüyor özlemimiz. Seuda dedik yü-
rekte taşıdığımız. Tam aılara, sevmelere, özenlere, ge-
leceğe dair hayallerimize, değerlerimize, manamıza...
Seuda dedik halkımızın özgürlüğe, vatanımızın bağımsız
lığına kavuşacağı yok... Seuda dedik saçın deyimlerle
tam aıları bal eyleyen kavgamıza...

Ki bu seuda çıkarsız, karşılıksız, vade sağ teniz olduğu
dan özenlerin hepimize kattıkları yareğimize. Ne kadar
dayanılmaz, ne kadar büyük olursa olsun seudamızın
gözyle dayanır yareklerimiz özenlere...

Özledim; yanımızda iken cötek söylendiğim merdiven
den inerken çıkardığınız o partitili ayak seslerini de...

Özledim; bardak kırıldıktan sonra "tahtıye var..."
deyip gelecek tepkileri savatırma hallerimize...
Özledim anlayacağınız sizi yani yoldasın paylaştığımız
her anı...

Hani Ferhatla Şim'in sylvana vardır. Krallık abla
sözüleri ayırmak için, Ferhat Şim'i: rasyona su kor-
si dag kütlesini kırarak, dağın ardındaki suyu kente ge-
tirecek kanalı açacaktır şartını koşar. Ferhat kabul e-
der yıllarca tek başına dag kütlesindeki kayalara kesme
yollar... Kayalara sevdigimın suretini nakşeder.

Kraliçe abla, yıllar geçipte Ferhatın uszgesmeyis kays-
ları kirmaya devam ettiğini görünce maza gelir. Şim'e
git ağır Ferhatlı, gelin vereceğim seni ana... 'Uke
Şim'in mazedeyi vermeye koşar seumale... Ancak vasyta soy-
lediginde Ferhat'ten aldığı cevaplı bayrı bulur...
Naail bırakırım son bir kays kalıp. Su insatır, koca
kent kurtulacak o pis, im kolan suyu isip kırılmak-
tan... Bak su bebeler suya kalınyacak. Pis, im gibi
suyu isip ölmeyecek. Buz gibi, teniz suya kavuşacak.
Beklenmeler seni sevdanlı yanın yarığım gibi kav-
rulan dudaklarıyla.

Ferhatın Şim'e sevdası, hallen yozylardır te-
mir suya olan hasreti sevdasıdır artık. Emektar, aci-
dır ana asil olarak hallen geleceğidir, şim'e duyu-
lan sevdanın öz özetidir artık.

Ferhat kayaya son darbeyi vurur ve suki hırsın
rastuna akan asılan kanaldır... Ve Ferhatlı da şon-
daki kayaları da sevir. Ferhat Şim'e kavuşmaz
ana kent teniz suya kavuşur.

Asıllarla boyayın ve kavuşmanın yaşadığı bir sevd
aykışadın kimilerince. Ana öyle mi gersikten...

İste bism sevdanıada akan kanımızla, tohum olan
canlarımızla nice özelemlerle, nice asıllarla doludur.
Halkımız o teniz suya, kavuşa, yaşama kavuşsun diyedir-
ki; ahimian akışması diye kattanız ah çekmeden tam
özelemlere...

Replikalarım, bu ayrılık ne ilk ne de son ayrılık olacak.
Ama bilirsiniz ki ne zaman gelecek aydınlık günlere pus-
lu kışanlık bakılır, ne zamanki yerekteki sevd alesi
yanmaz dup kale-toza dönerse iste o zaman asil
ayrılıklar olur ki kavuşma adı yasadık. Geçer yol
arkadaşı bile damıyozuz. Gogunm adını sildik hayise-
larımızdan. Ki onlar zaten kendilerini dozerin batak-
lığına attılar.

Karşımızda aydınlarla konuşmada ne
gözellikler taşıyor.

Replikaların sizi çok özlediğini anlatıyordum. Ama
bu sözler öyle kolayca anlatılmıyor ki.

Ne ad özledim Şefomuzun kakkahalarını... Ya da
havalandırma, koridoru süpürten ilginin kakkahalarını.
Hangimiz özlemiyoruz. Gözlerim geliyor gözlerimin önüne
ne "hadi menemen yaptır gıyelim" demesiyle peşeyim.
Sana doğru kurdumuz o saçıların neyesi özenmez mi.
Ya da Gözler'e çıkarmadan onun bazı günler için sakla-
diklerini sırf muzuluk olsun diye kamane yaptığımız
dorbeler...

Ya da Umudumuzun ilk yazında yaptığımız kutla-
malar... Gönlere yayılan programımızdan biride niteli-
di. Soğuktu o gün. Her akandan bir temaili konuşul-
tu. Yemo' da mahalleler adına konuşuldu. Saat-
lerce ayakta soğukta kipi demeye kalkıştık ağumuz
titriyordu. Birisi Yemo'nun sıkış parmağını dudaklarına gö-
türüp soğukta ağumuzda bu hareketi ilk sekinde yap-
tığını farketti. Tabii böyle bir şey bizim görmesi yeterli
kemen gösterdik birbirimize. Zor tuttuk gömmelek için
kendimizi an bu arada titremelerde geçti.

Ve Berdan'ın Bedrettin'i oynadığı program... Kısmi
bulaklarından silinmişler Berdan'ın o gün, tok ve coşku-
lu sesi.

Hele umudumuzun kuruluşuna dostlar dostları ile
eden o eylemin habermi izlerken yaşadığımız coşku...
Atesler yakıp hapishane duvarlarını aşan gün sesimizle
haykırduğumuz türkülerimiz, saatler süren kalaylarımız.

Bitmez özenlerimiz... Sadece dön yaşadıklarımız du-
yulan nostaljik bir sözün değildir yaratıcılar elbet.
Dön bugüne kadar, yarınımızdır. Ve dönün, bugüne için
de hep yıllar, on yıllar sonrası için kurdumuz hayaller
vardır. On yıllar sonrası için kurdumuz hayaller ise en
büyük özlemimizdir.

Evet biliyoruz, umudumuzun yaratıcıları. Mafaklar, Ni-
yaziler, Sabotajlar, Sınanlar ve nice kahramanımız gibi gö-
remeyeceğiz o görkemli gün. Görmeyeceğiz biliyoruz
Anadoluların bağımsızlığını, halklarımızın özgürlüğünü,
sosyalizmin inşasını sevdiklerimiz bu topraklarda.
Ama ne kadar güzeldir o hayallerimiz,

Fidanların, Selmelerin, Sendarların ateşi gibi ısıtıp kışın
ayazında o bayrak güne dair kurduğumuz hayaller bizi.
Ve yeter bize o görkemli bayrak hatayın mutlaka
ama mutlaka kurulacağına olan inancımız, güvenimiz.
Yeter bize bayrak umut ailesinin bir parçası dersik
yazdığımız gurur, onur... Yeter bize "öldüler ama
yenilmediler" diye yazan mezar taşları...
Yeter bize bu onurlu tarihin yaratıcılarının yoldaşı
bir nefesi olmak.

Umudumuzun yeni yaşında kuracağımız hatayda
yine onuz onuz olacağız. Yine en gön sesimizle
haykıracağız umudumuzun adını, umudumuzun bu
kiranının adını...

Hosşakalin Refikelerim ...

Özlemlerimizle birlikte sevdamızı, umudumu
bu bayrakta hep. Ve müjdatimiz'in sesizle bir -
kez daha hoşşakalin diyeyim: « Özlemlerim bitir -
gi yerde gerçek ayrılıklar başlar »

Öyleyse özlemeye, özlemlerimizi bayrakmaya
devan.

Nursel Demirdoğcu

BAHAR ve UMUT

Bahar mı bu gelen?
Öyle ki:
Saklı sandıklarda korunup
kuzelerin bile dokunmadığı
Havanın ise hiç uğrayamadığı bir şey
UMUT

Ya da
sensualüğün bilinmezliği mi
Bizi tutup götüren,
yine sensualükte gözlenecek olan

Eğer bahar ise;
Bahar, uyandırıyor gözleri; gözleri açıyor
Sarıyor sarmalıyor
Gönahları doğanları
Eza şekilleri mi?
Doğmamış gönler ism
Borulu saçılır mı gözler hayata
Öncelerine gönahları saklanır mı?
göllerde
İnmeğe görsün göllerden gönah bulutları
İNMEĞE GÖRSÜN
ki, o zaman ortaya çıkar kantarı
terazinin
en ince kılı
ve tahta besiklerdeki ağızraklı bebeler
Göl gözetkilerine uyanmış misali
dökenler gözyaşlarını
ağızrakları yırtar göğe
Peki soğuk gönlerin sınırlığında
yaşanır mı hiç güzellikler
Güzellikler bin pare olsa
Bin paraya yine bin pare biter

Pareler ki

Kıyılmayan salkınlar
nasılken ana kayuqlarında
süres zamanın içinde kıymetlenendir.

Savrulmuş bulutlar

Umut renklerini gösterir

- ki göstermeye gerek bile yoktur
göz kırpmaya yeter -

O sınıllıkları dağıtmayın.

Ve ordan yeni bulutların içinden

küçük bir kuş geldi

Önce kenet kırpmalarının sesi oldu: doyuldu
teşekkürlerden

Bulutların kimsi taşınmaz hiçbir yerinde
O, durudur

Durudur ve duruluğudur göçü

Geldiği yer zordur, kındır, umutsuzluktur,

Etraf saralmıştır kır karanlığın zifiriyle

ancak bulamaz kimse bir parça karanlık

Ne tayfesinde

Ne yavaşta

durudur, duruşundan bakılır yavaşta

gözler sevilir ordan geleceği uzanacak olan

gözler elenir

Baharın sıcaklığı nasıl etkilerse insanı

insanı kırındatır çagırırsa insanı

Umut da öyle salındı

baharın içinde göze inat

Ve sadece bahara doğdu

Göçün bilinmezliğinde kaybolmanın

kırın aşırılığında ezilmeden

Bahara, gün ışıklarına doğdu

Gösterdiği ısı perdeyi kaldırdı

Umut birkere geldi yurduna

Geldi ve sonsuz baharları adadı

tüm neşes alanlara

KANLA YAZILAN TARİH

Tarih vardır zulümle, vahşetle anılır
Tarih vardır onurla, erdemle yazılır
Can verilir ardı sıra
Kan dökülür oluk oluk
Ve gelecek nesillere sadece
gelecek için düşenlerin adı kalır
Çünkü,
Kanla yazılan tarih silinmez

72 yılının baharıydı ilk aylarıyla gelen Mart ayı baharın ilk adımlarıydı yurdumuz için. O mart günlerinde de direniş hareketinin ilk adımları atıldı. Mart ayı nasıl tohumu kabul ederse boğuna, Kızıldere direnişini de böyle kabullendi. Anadolu toprağı Martın 30'uydu. Ve tarihe Kızıldere direnişi yazıldı.

THKO'nun önderlerinden Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan tutuklanmışlardı. Ve idam kararı okunmuştu yüzlerine. Bunun üzerine THKEC ve THKO önder ve savaşçıları idamları durdurmak için heyetlerini kurdular. Arko, Mahir Gayri, Sabahattin Kurt, Sinan Kazım Özdoğan, Hüdeî Arıkan, Nihat Yılmaz, Erhan Saruhan, Ahmet Atasoy, Saffet Alp, Ömer Ayna ve Cihan Alptekin vardı. Tokat'ın Kızıldere köyü'nde önce NATO Radar Üssü'ndeki 3 İngiliz teknisyeni kaçırmışlar, karşılığında idamları durdurulmasını istemişlerdi. Devlet bunu kabul etmeyince Kızıldere'deki köy evine çekilmişlerdi.

Oligarşinin satılmış güçleri yine uz yıllardır olduğu gibi emperyalizm için çalışıyordu. Basın tetikler, çekilen silahlar, doğrultulan namlular, silah tutan eller, söylenen sözler; hepsi ama hepsi emperyalizm içinde. Hepsinin amacı vatani teslim almak, devrim ve sosyalizm inancını beyinlerden kazımaktı.

Oysa kuşatılan kara damıtı evdekiler, dışarıdakilerin hiç bilmediği, hiç anlayamadığı şeyleri savunuyorlardı. Ölüme.

Onlar namus diyorlardı.

Dışarıdakiler için namussuzluk paha ediyordu.

Onlar vatan diyorlardı.

Dışarıdakiler aptan satılığa çıkarmışlardı vatani.

Onlar ölürüz, teslim olmayız diyorlardı.

Dışarıdakiler, uğruna ölünecek hiçbir şey yoktur diyorlardı.

Kerpiç evin kuşunlanan tuğlalarna karışık mahirler'in konuydu.

O gün, o taşlar ülkenindeki direnişin köşe taşları olurlar.

O gün hava dumanlıydı, kan kokuyordu. Rüzgarlar mahirler'in sloganlarını taşıyorlardı. Diyardan diyara taşındı o sesler. Hiç dinmedi. Yıllardır o sesler duyuluyor Anadolu'da. O sesler büyütülüyor. Aynı teslim olmama, aynı silahı elden düşürmeme sözleri yankılanıyor Anadolu'da.

O gün nasıl teslim olunmadıysa, bugün de teslimiyet sağırsına kurşunlarla cevap veriliyor. Bu kurşunlar beden oluyor, can oluyor, ateş oluyor.

O gün ölmeyi öğretiyor Mahirler. Ölmeyi bilenler, ölümsüzlüklerini mi duyuyorlar? Ve öleceğiz ama onurumuzu, vatanımızı, namusumuzu teslim etmeyeceğiz diyorlar. O günlerden bugünlere antarak büyüyor direnişler. Hepsinin gücünü Kızıldereli'deki yiğitlerden alıyor.

O gün fiziki bir yenilgi yaşıyor halk kurtuluş mücadelesi, ancak bitmiyor. Bitmez... Ve Kızıldereli'nin üzerinden nice zaferler büyüyor. Yeni değerler, yeni gelenekler yaratılıyor. Kızıldereli'nin ışığı hislenmiyor...

***

Bayrağı devralanlar atılıyor kavgaya. '78 1 Mayıs'ında Mahirler'in zıncını tereddütsüz savunular onurluyor kavgayı. Tarihini ak sayfaları kanto, canla yazılıyor. Bulunulan her yer savaş meydanı, bulunulan her yer direniş neşesi oluyor. Savaşın kızgınlığında destan destan anlatılıyor tarih...

Mücadeleyi göndükçe, yaşadıkça, öğrendikçe, duydukça, dinledikçe katılıyor insanlar kavgaya. Geliyor ismine bumsenlik abidesi her yeniyle insan. Herzeşinle gel diyor. Tazunla, zayıflıklarınla, sağınlıkla, sevginle, nefretinle gel. Herşey değişir, değişir diyor. Bu kavgaya da korku sağıya, zaaf erdeme ekilir. Toz dağılır, ceşher akar ortaya. Ve elini umuduna; alsın seni halkına karıştırsın. Sen de halk ol, umut ol, ışık ol, yol ol, mesala ol, koranfil ol,

Yeter ki iste. Hepsini gelir sırayla, erdenin ceşheri seni yaratır tetro. Aş kendini. Aş ki memi olsun; barut, silah, tüfek, mitralyöz olsun. Düşmanın beyrinde bir de sen patlayasın.

***

12 Temmuz'da savaşa sağı yaptı yitirdiklerimizi. Özlüklerini, ideallerini yazdılar tarihe ölümsüzlükleriyle birlikte tarih onları böyle anlatacak. Yeni nesillere. Savaşın kızgınlığında sereken yaşam, atılan adımlar zaferi getirirken, kayıpları da yanında getirebiliyordu.

12 can, 12 devrimci en öne atılmışlardı.

"Önce ben varmalıyım necepe"

"Önce ben summalıyım beladimi gelecek güzel günlerin nefesine"

"Önce ben varmalıyım düşmanın beyrinde diğerlerimizdi onlar"

En değerlilerimiz kolay yetiştiriyorlar. Birbir süzgeçten süzülüp, sinavlar veriyorlar. Veriyor da acıları, savınaları öğreniyorlar kavgada. Sevdayı öğreniyorlar, hesapsız sevdayı. Bedelli hain kurşunlarla gelen ölüm oluyor 12-14 Temmuz'da. 12-14 Temmuz oligarşinin emperyalist gülere hediye oluyor. 12 devrimci ~~adları~~ can veriyor o günlerde.

12 Temmuz '91 de İstanbul'un Beşiktaş, Niğantaşı, Baharmacı ve Etiler semtlerinde oligarşinin silahlı güleri tarafından Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, İbrahim İki, Nazmi Türkcan, Cavit Şakaya, Hasan Eliyayın, Zeynep Eda Berk, Yücel Şimşek, Bilal Karakaya, Ömer Çoşkunmuk katlediliyor.

14 Temmuz 1991'de Antora'da Buluthon Kangalgil ve Fintöz Dikme aynı kavgaya kurşunlara hedef oldular.

Emperyalistler için hedef büyük. Hedef kadar hediye de büyük. Bir günde ülkeyi karantıya bağadıklarını sanıyorlar. O bir günde ceuberler, erdenler kursunlarla yok dur sanıyorlar. Oysa o gün yeni ceuberler çıkıyor ülke topraklarından. 12 devrimi soku Türkiye için kurtuluşun adı oluyor o gün. Kantarı bayrağını daha da iletıyor, yükseltiyor, göklerde neşlendiriyor. "Savaza sağ!" oluyor 12 mongol yürek. Nike 12'lere yal oluyor 12 beden.

Çağırıyorlar bizi
Barut kokan günlerin
Arından çiçekler ekilecek topraklara

Çağırıyorlar bizi
Uğruna ölünesi sayama
Berak nehirlerin sağladığı
Umut dolu günlere

Çağırıyorlar bizi
Mermi akınlarının masından
Göle, karabıfili, yasemini savunmaya
Rüzgarlarda pirtına almaya

Çağırıyorlar bizi
Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarısmaya

* * *

"Bir direniş geleneği yaratmalıyız. Bu direnişte bizim toplumumuz baki de hepimiz ölebiliriz ama gelecek kuşaklara bir direniş geleneği bırakalım" demişti Nahir Gayan ve Kızıldere'de direnmenin, teslim alınmanın geleneğini yarattı yoldaşlarıyla.

Onların canları pahasına yarattığı geleneğe 36 yıldır yetileli ekleniyor. Her halkasında kan-can var bu geleneğin. Gidenlerimizin kanlarıyla yazılıyor tarihimize.

Ve öyle günler var ki bu tarihte, denem noktasında Düşmanın "bitti" dediği yerde dimelik ayakta durmanın, ölümlere karşına tokat atmanın tarihidir bu günler.

16-17 Nisan 1992 bugünlerden biridir. Tam dünyada yığılıpın, yorgunluğun kol gezdiği, "sosyalizm ölü" çağrılarının atıldığı, bayraklardan orak-sikişlerin akanıldığı bir süreçti '92'nin nisanı. Ama aynı zamanda İstanbul'un ortasında Aftahavueler'da sosyalizm bayrağının dalgalandırıldığı, Kızıldere'nin yolundan yürüyenin bu yoldan asla dönmeyeceğinin ilan edildiği günde 16-17 Nisan '92.

Aftahavueler'da Sabahat Karatas, Eda Yüksel ve Taşkın Usta "teslim ol" çağrısına pencereden dalgalandırıldıkları orak-sikişli bayrak ve sloganlarıyla cevap verdiler. ve aynı günde İstanbul'da Sinan Karat, Sadık ve Arif Öngel, Erenköy'de Ahmet Fazil Erçiment Özdenir, Hüseyin ve Satı Top, Koz-yatağı'nda Ayşe Güler ve Ayşe Nil Ergen direnenek, kanlarıyla bir tarih yazdılar.

SABO: Merhaba, evimizi sarmış durumdadır. 30 dakika oldu. Ben ve iki yoldaşım varız. Yarım saatte ayallıyoruz. Tüm belgeleri banyoda yakttık. Bir aşp bile bırakmadık. Biraz sonra ateş etmeye başladılar. Çatışacağız. Niyaziler'in, Apo-ların, Hoydar'ların yanına gideceğiz. 12 Temmuz şehitlerinin yanına gideceğiz.

EDA: Bizler Devrimci Sol savaşçıları olarak Türkiye halklarının şehit düşeceğiz. Bizler çok iyiyiz. Çok sakiniz. Kuzdere'de, 12 Temmuz'da ölümü gülererek kucaklayan yoldaşlarımız gibi, biz de ölümü gülererek, karşıla-
rak karşılayacağız.

Yaşasın D... S...

Yaşasın Ö... D... K...

Yaşasın S... D... B...

Hoşşakalın. Sizleri, halkımızı çok seviyoruz.

SABO: Sizi TAYAD başkanı olduğunuzu için arıyoruz. Duyduklarımızı ve söylediklerimizi... tüm dünyaya iletmenizi istiyoruz. (...) Sınan'dan haber var mı? Sınan'ın sorun, haberleri ağına dinleyin. (...) Birazdan çatışma başlanacaktır. Eülerde, Sakaklarda, Malatya dağlarında şehit düşen yoldaşlarımız gibi. Hemiyetler, Olcaylar gibi gülererek gidiyoruz ölüme. Bir Devrimci Sol savaşçısına yaşasın gibi çatışacağız. (...)

(...) EDA'NIN SESİ: Hadi tanklarımızla, toplarımızla gelin, girin içeri. Ölülerimiz dahi korkutuyor sizi, geceleri rüyalarınıza giriyorsunuz. Tiritiyorsunuz korkudan, hadi girin, ayak parmaklarınızı dahi gösteremezsiniz. Kaybolacağınızı zannediyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz. Unutmayın ki, tek bir gözet dahi kalsa ondan gireceğiz. Devrimci adaletimizden kurtamayacaksınız. Yoldaşlarımız cezalandırarak sizi.

SABO'NUN SESİ: Sizin bin ananız, bin babanız var. Babanız Bush, ananız Manukyan. Lağın fareleri, orada dağup büyüdünüz.

(Yoğun silah sesleri)

SABO: Yoldaşlarıma yardıma gidiyorum. Hoşşakalın.

(silah sesleri, sloganlar)

YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ KARDEŞLÜĞÜ!
TÜRK VE KÜRT HALKININ MÜCADELESİ FAŞİZMİ YENECEKTİR!

(...) SABO: Bizler birer kırmızı karanfıl olarak ölkenin dört bir yan-
ında açacağız.

EDA'NIN SESİ: Devrimci Sol bayrağımız ölkenin her tarafında dalgalanacak.

(...) SABO: Kaumdan yaralandım. Kurşun girip çıktı. Ama ateş edebiliyorum. Banyo duvarını bombayla çamaya çalısacaklar.

(Bir bomba sesi, sloganlar)

(...) 06.45

SABO: Kapıyı bombayla aşmak için hazırlık yapıyorlar. Telefon kapının yanında olduğu için gelinebiliyoruz. Artık arkaya çekiliyoruz. Çiriyorlar...
(son telefon)

SABO: Ellerimizde silahlarımız, dillerimizde sloganlarımızla kucak-
lıyoruz ölümü. Esime, önderime, Devrimci sol önderime bizzat selamımı iletmeni istiyorum. Tüm yoldaşlarıma, selamımı iletmeni istiyorum... Hoşşakalın...

07.15 (Çok yoğun silah sesleri. Telefonda cızırtı var. Onların sesi duyulmuyor artık. Yalnız silah sesi...)

07.25 (Telefon kesildi.)

***

Nice badireler atlatılmış.
Nice zorluklar aşılmıştı
Umut yolculuğuydu bu
yıllar yılı süren
sonu mutlak zafer olan
Ve zafere can bedeli
kan bedeli yürünüyordu

Yıllardır savaşılıyor

Yıllardır patriye koşuluyordu

30 Mart 1984 günü

"Her şey P-C için

Her şey zafer için"

siarı yankılandı Anadolu topraklarında

P-C kuruldu bugün

Halkların kurtuluş umudu dağıldı yeniden

Orak çekişli bayrak sandı

Türkiye topraklarını

Dalgaların mahirler'in bayrağıydı

Yürünen yol mahirler'in yolu

P-C şehitlerimize verdiğimiz söz
halklarımızın kurtuluş umudu

P-C savaş andımız
zafer mustumuz

P-C ile daha güçlü

daha sağlam adımlarla yürüyoruz zafere

P-C tüm Anadolu halklarına
kutlu olsun

***

Ateş çemberleriydi etrafımızı saran. Tereddüte düşmüş olan ortasında
yitip gideceğin; tereddütsüz yönsüdünde yarıp geseceğin onlara, yüzlerce
ateş çemberini geçerek geldik buğnelere ve tarihimizde evde, sokakta,
kırdaki, kuşatıldığımız gibi hapishanelerde de kuşatıldık depolarca, tler
seferinde onlarla, direnile aittik dörmanın karşısına. Dört duvar arasında
özgür tutsak gelenegini yarattık kanta-canta.

Mahirler'in kızıldere'deki sesi yankılandı Maltepe'de, Metris'te, Buca
da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da... "Diren densen, ben dirmeyen yolumdan" diyen
Bedreddinler'in sesi.

Yedi tepeli şehinde direnişaten bir kalaydı Metris. Cuntanın kendi
statüsüne hakim kılmak için gönderme getirdiği bonganaların, yaptırımların,
tekercenin direnişle postkontolduğu yendi Kağının nefesleri sarstıkta aşıya-landı.
Zindan duvarlarını Bedreleriyle örüp saptarı, kanta kanyatlandı harasını. Ve
Mahirler'in sesi yükseliyo- du köhnemiş duvarların arasından.

Bu ses kırmızı karanfillein Etküsü, insanların alanına direncinin
terkossuğdı.

Bu ses, cuntanın teslimiyet politikalarının bir parçası olan Tek
Tip Elbise'ye karşı bedellerini aslıfa yatırımların sesiydi.

"Ya Zafere, Ya Ölüm" kararlılığıyla dikildiler oligarcenin karşısına. Tarih 11 Nisan 1984'tü. Hücresine hücre kazanılacak zafere ilk adımı attıldı. Ve düştüler birer birer toprağa. 14 Haziran'da zafere adı Apo, Fatih, Hasan, Haydar oldu.

Dört can toprağa düştü de
kauga burada bitti mi
Dört can toprağa düştü ama
yürek düşmedi
Kauga sürüyor
Yürek kaugayı sürdürüyor
Direniyor
Direniyor
Direnecek --

Ta ki özgürlük bu köhnenin zindanları yıkana, uluslar özgür olana, sınırsız aalık yeryüzünden kalkana dek. Tüm insanlar özgürlük terkileri söyleyene dek.
Apo, Fatih, Hasan, Haydar; onlar bu kaugada hep yaşayacaklar.

***

Ateşler yükseliyor Buca'dan. Eylül günü bombalar altında direniş terkisi söyleniyor. Zindan duvarlarında, Barikatların başında kana bulanmış bedenlerle, santim santim savunuluyordu Buca.

Yusuf tu en andeki, barikata nezesiyle omuz veriyordu. Bir yandan bombaları etkisiz hale getirirken diğerini yönetiyordu Uğur. Turan emekçiliğiyle barikata malzeme taşıyordu.

Kafus duvarları kanta kaplılar, malzemeler boydan boya kan akarken, hapishanelerin kuzullarına'sı oluyor Buca.

Yusuf, Uğur, Turan birer birer silimsüzleşiyordu Buca'da. Ve susarken oğ nefes can, tarih yine karuyuyor.

***

1996 Ocak'ta İmroniye'ye gidi vatan toprakları. "Buradan 60 çıkacak" emri alan asker ve gardiyanlar, tutsakların yalnız olduğunu düşünerek 42-9ınca saldırdılar. Ama bizler yalnız değildik.

4 Ocak 1996'da katedildik yalnız değildik. Görünüşte dört duvar arasında bir avuç tutsaktık. Ama gerçekte yüzler, binler, milyonlardık. Yine dışarıda savuştu, zindanlardaki tutsak yoldaşlarımızla omuz omuz olduk. Önderimizin ileniyi gösteren eli yolunuzu aydınlatıyordu.

İşte bu yüzden yenilen biz değil düşmanımızdır. Mecit, Rıza, Orhan, Gökten bizim zafere'mizdir. Onlar devletin korkularını büğüten onur abidesimizdir.

***

1996'da hapishanelerden gşkyüzünün mavisine bato sika giden barandık. Apo'lardan derhalınan toprakta ölkemize hapishanelerinden kalktı baranlar.

"Zaferi şehitlerimizle kazanacağız" dediler. Bedenlerini gelik-
ten açılmaz barikata dönüştüren yoldaşlarının yolundan yürüyeceklerdi.
Her anı eylesen olan bu gün de hücre hücre kazanıldı zafere. 12 şehit
postartaldı saldı. Dineniz, kitlesel kahramanlıklarla gelenekselleşti.
Berdan, İlgina, Yemo, İdil, Müjdat dşmanla girilen vade savaşın zafere
muştusu aldular.

***

1999 Eylül'ünde Ulucanlar'da büyüyor gelenek. "Ya teslim olacak-
sınız, ya öleceksiniz" diyor oligarsinin tensikleri. "Öleceğiz, ama asla tes-
lim olmayacağız" diyor özgür tutsaklar.
Öleyenler dännmüyorlar.
Ölüyorlar yenilmiyorlar.
Buca tekrarlanıyor Ulucanlar'da. Ümraniye yasatılıyor yeniden. Ve on-
larca östeki satışma taşınıyor Ulucanlar'a. "Ya Ölüm, Ya Zafere" sloganları
berraklaşıyor... Destan destan yazılan tarihe Ulucanlar'dan yeni sayfalar ekleniyor.

***

Yine düşünürüz yollara, kadra, tonajlar, yönetici, savaşçı olarak. Alın-
larımıza kızılbantlarımızı takıyoruz. Bizce dünyayı dar etmek isteyenlere
karşı omuz omuza veriyoruz. Kimimiz ev kadını, öğrenci, işçi, memur. Kimimiz
köylü, esnaf. Türk, Kürt, Gürcü, Arap, Laz... Hiçbir ayırım koymaksızın ekip-
lerde bayrağı daire ediyoruz birbiriimize.

Ve 19 Aralık sabahı gecenin de kara yüzleri olanlar sarıyor ha-
pishaneleri. Namnluların ardında silahlı, kopuk, kalkanlı askerler hınca
hınca; durmadan robotlar girerken işeri; silahlarıyla tam teahizat
kapıdaiken katliamlar; inançlarımızı kışanmış olarak direnişteydik
bizler Bombalara, gazlara karşı kurşan inancımızdı. Başegmemenin di-
liydi 19 Aralık 2000'de 20 hapisanede birden kurşan...

Büyük bir destan yazılıyordu, kupa alma altında halaya durulurken.

"Yine düştük yollara. Susuzluktan çatlamış toprağa hayat veren
yağmur damlaları gibi bereketli bir sevdanın içinde. Yine düştük yollara,
yine zorlu yollara... Krizimizde bilseyli bicalarımız; umudumuz, sevgimiz
ve düşlerimiz... Bir de darı dünyada tek hazinemiz, incemiz, kıl bar-
dımız; onlarla direniyor, onlarla ölüyoruz. Elimizde, avucumuzda ne varsa,
sıkıyıp verecek kadar pervasız seviyoruz seni ey, vatan. (...)

Yolunda nice kızlar, oğullar verdik.

Yansak, kavrulsak da vazgesmeyiz. Çünkü seni sevmek kadar
çok öldük.

(...)

Dinenmek yarımış bedenlerimizi. Ötülerimiz yarımış yakılmış... Sevin-
limiz, hüznümüzüz bir avuç kül olmuş. Dini diri yakıldık biri..."

Kurşunlarla, bombalarla katledildik 19 Aralık 2000'de. Destanımı-
zı bitirmek, bizi yolumuzdan döndürmek için attılar hücrelere.

6 yıldı oligarsinin f tipi hücrelerinde yüzlerce destanlar yaratıldı

Dünyada eşi benzeri olmayan bir tarih yazdık. Ve destanımız
yeni umutları geleceğe taşıyarak, zafer inançlarıyla sünyas.

36 yıl önce, ülkemiz topraklarında sosyalizmi inşa edecek,
sosyalizmi mutlak kuracağız deniydik.

Kızılderene'den bugüne "biz buraya dönmeğe değil, ölmeye
geldik" şiarını bayrak edindik.

Ve savcımız faeride, dışarıda tam kızgınlığıyla sürerken,

Bir kez daha diyoruz ki;

Dünyayı bir kez de Türkiye'den sorsacağız.

* 30 Mart/16-17 Nisan Programıdır.